

FLETORJA ZYRTARE E REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Botim i Qendrës së Publikimeve Zyrtare

www.qpz.gov.al

Ekstra 84

6 nëntor

2012

P Ë R M B A J T J A

	Faqe	
Vendim i GJL nr. 1, datë 20.1.2011	Për kryerjen e veprës penale të favorizimit të prostitucionit me të mitura, parashikuar nga neni 114/2 të Kodit Penal. Për kryerjen e veprave penale të marrëdhënieve seksuale me të mitura dhe të favorizimit të prostitucionit me të mitura, parashikuar nga nenet 100/1 dhe 114/2 të Kodit Penal.....	3
Vendim i GJL nr. 4, datë 15.4.2011	Për kryerjen e veprës penale të “Vrasjes me dashje” në bashkëpunim, parashikuar nga nenet 76 e 25 të Kodit Penal.....	18
Vendim i GJL nr. 6, datë 30.9.2011	Për veprat penale të vjedhjes me pasojë vdekjen e kryer në bashkëpunim, vjedhjes me dhunë e kryer në bashkëpunim dhe mbajtjes pa leje të armëve luftarake, të parashikuara nga nenet 141-25, 139-25 dhe 278/4 të Kodit Penal.....	29
Vendim i ERRU nr. 29, datë 28.9.2011	Për përcaktimin e llogaritjes së sasisë së ujërave të ndotura	43
	Vendim i shkurtuar, për heqjen e zotësisë për të vepruar të shtetases Afërdita Mark Lumçi	43
	Vendim i shkurtuar, për heqjen e zotësisë për të vepruar të shtetasit Indrit Plepi Beta	43
	Vendim i shkurtuar, për heqjen e zotësisë për të vepruar të shtetasit Ervin Fatjon Troplini	44
	Vendim i shkurtuar, për heqjen e zotësisë për të vepruar të shtetasit Drilon Kurti	44
	Vendim i shkurtuar, për heqjen e zotësisë për të vepruar të shtetases Irini Nikolaos Kola	44

Vendim i shkurtuar, për heqjen e zotësisë për të vepruar të shtetases Besime Smajl Dama	44
Vendim i shkurtuar, për heqjen e zotësisë për të vepruar të shtetases Daniela Shaban Dika	44

VENDIM
Nr. 1, datë 20.1.2011

NË EMËR TË REPUBLIKËS

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë, të përbëra nga:

Shpresa Beçaj	kryesuese
Gani Dizdari	anëtar
Ardian Dvorani	anëtar
Besnik Imeraj	anëtar
Fatos Lulo	anëtar
Ardian Nuni	anëtar
Arjana Fullani	anëtare
Majlinda Andrea	anëtare
Guxim Zenelaj	anëtar
Aleksandër Muskaj	anëtar
Andi Çeliku	anëtar
Evelina Qirjako	anëtare
Mirela Fana	anëtare
Medi Bici	anëtar,

në seancën gjyqësore të datës 20.1.2011 morën në shqyrtim çështjen penale që i përket:

TË PANDEHURIT: Stefan Hodaj.

AKUZUAR: Për kryerjen e veprës penale të favorizimit të prostitucionit me të mitura, parashikuar nga neni 114/2 të Kodit Penal.

TË PANDEHURIT: Edmond Spahaj.

AKUZUAR: Për kryerjen e veprave penale të marrëdhënieve seksuale me të mitura dhe favorizimit të prostitucionit me të mitura, parashikuar nga nenet 100/1 dhe 114/2 të Kodit Penal.

Gjykata e Rrethit Gjyqësor Vlorë, me vendimin nr. 302, datë 11.12.2002, ka vendosur:

Të deklarojë fajtor të pandehurin Edmond Spahaj për kryerjen e veprës penale të marrëdhënieve seksuale me të mitura, parashikuar nga neni 100/1 i Kodit Penal (KP), ligji 7895, datë 27.1.1995 dhe, bazuar në këtë dispozitë, e dënon atë me 8 vjet burgim.

Të deklarojë fajtor të pandehurin Edmond Spahaj për kryerjen e veprës penale të favorizimit të prostitucionit me të mitura, parashikuar nga neni 114/2 i KP-së dhe, bazuar në këtë dispozitë, e dënon atë me 8 vjet burgim.

Në bazë të nenit 55 të KP-së, në bashkim të veprave penale, e dënon të pandehurin Edmond Spahaj me një dënim të vetëm 12 vjet burgim.

Të deklarojë të pafajshëm të pandehurin Stefan Hodaj për kryerjen e veprës penale të favorizimit të prostitucionit me të mitura, pasi nuk provohet që i pandehuri të ketë kryer veprën penale për të cilën akuzohet. Urdhërohet lirimi i menjëhershëm i tij.

Gjykata e Apelit Vlorë, me vendimin nr. 82, datë 4.4.2003, ka vendosur:

Mospranimin e apelit.

Gjykata e Rrethit Gjyqësor Vlorë, me vendimin nr. 22, datë 20.4.2004, ka vendosur:

Rivendosjen në afat të kërkuesit Edmond Spahaj për të bërë ankim kundër vendimit nr. 302, datë 11.2.2002 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Vlorë.

Gjykata e Apelit Vlorë, me vendimin nr. 585, datë 10.12.2004, ka vendosur:

Lënien në fuqi të vendimit nr. 302, datë 11.2.2002 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Vlorë.

Gjykata e Lartë, me vendimin nr. 872, datë 16.12.2005, ka vendosur:

Mospranimin e rekursit të paraqitur nga mbrojtësi i të pandehurit Edmond Spahaj kundër vendimit nr. 585, datë 10.12.2004 të Gjykatës së Apelit Vlorë.

Gjykata e Rrethit Gjyqësor Vlorë, me vendimin nr. 128, datë 13.4.2007, ka vendosur:
Pranimin e kërkesës së kërkesit Edmond Spahaj.

Rivendosjen në afat të së drejtës për të bërë rekurs në Gjykatën e Lartë kundër vendimit nr. 585, datë 10.12.2004 të Gjykatës së Apelit Vlorë.

Kundër vendimit nr. 585, datë 10.12.2004 të Gjykatës së Apelit Vlorë ka bërë rekurs i pandehuri Edmond Spahaj, i cili paraqet këto shkaqe:

- Kallëzimi i marrë prej të dëmtuarës nga ana e policisë gjyqësore është një fakt procedural i pavlefshëm, pasi nuk është një kallëzim i lirë i saj, por është bërë në kuadrin e një interviste me pyetje-përgjigje.

- Pavarësisht se, sipas kallëzueses, në momentin që ajo është kapur nga policia italiane duke prostituar në rrugë, ka qenë e martuar me shtetasin R.S., organi procedues nuk është marrë me saktësimin e pozitës së këtij të fundit, por me një histori që i përket një periudhe kohore 4-5 vjet më parë, duke marrë në ndjekje penale të pandehurin.

- Kallëzuesja, pas dhënies së dënimit, ka lëshuar një deklaratë noteriale ku thotë se nuk ka qenë Edmond Spahaj personi që e ka dhunuar e detyruar të prostituonte.

- Nga hetimi gjyqësor ka rezultuar e provuar se i pandehuri Edmond Spahaj ka qenë në Greqi në periudhën kohore që akuzohet për veprat penale.

- Vendimi i Gjykatës së Apelit Vlorë bie në kundërshtim me rregullat për formimin e trupit gjykues, parashikuar nga neni 345 i Kodit të Procedurës Penale (KPrPenale).

Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, në seancën gjyqësore të datës 9.4.2008 ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë për njehsimin e praktikës gjyqësore.

KOLEGJET E BASHKUARA TË GJYKATËS SË LARTË,

pasi dëgjuan relatimin e çështjes nga gjyqtarët Andi Çeliku dhe Arjana Fullani; prokurorin pranë Prokurorisë së Përgjithshme, Artur Selmani, që kërkoj mospranimin e rekursit të paraqitur dhe lënien në fuqi të vendimit nr. 585, datë 10.12.2004 të Gjykatës së Apelit Vlorë; mbrojtësin e të pandehurit av. Mark Pëllumbi, i cili kërkoj pranimin e rekursit dhe prishjen e vendimit nr. 585, datë 10.12.2004 të Gjykatës së Apelit Vlorë dhe të vendimit nr. 302, datë 11.12.2002 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Vlorë, me anë të të cilëve është dënuar Edmond Spahaj dhe kthimin e çështjes për rigjykim në Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Vlorë; dhe pasi e biseduan çështjen në tërësi,

VËREJNË:

Nga gjykimi i çështjes në gjykatat e të gjitha shkallëve, deri në këtë fazë të gjykimit rezultojnë të provuara faktet dhe rrethanat e mëposhtme:

Më 6.2.2002, nga ana e policisë italiane është kthyer në Portin e Durrësit e dëmtuara Brunilda Xhukollari, nga fshati Vërdovë i Pogradecit, e datëlindjes 1983. Sipas kallëzimit të saj, të dhënë të nesërmen e kthimit, në muajin shtator të vitit 1997, kur ajo së bashku me të motrën e saj më të madhe, Xhuljeta, e datëlindjes 1980, kanë qenë duke shëtitur në Pogradec, kanë takuar një shokun e kësaj të fundit, të cilit i kanë shprehur dëshirën për të shkuar e punuar në Itali. Ky ka njoftuar të pandehurit, banorë të fshatit Mesaplik, Vlorë, të cilët kanë ardhur rreth orës 14:30 në shtëpinë e djalit nga Pogradeci (i pidentifikuar) dhe të pestë së bashku janë nisur në Vlorë, ku janë strehuar në apartamentin e vëllait të të pandehurit Edmond, të ndodhur në një pallat 4-katësh, në vendin e quajtur “Kapele”, Vlorë. Të nesërmen të dëmtuarat kanë dalë me dy të pandehurit për të blerë rroba dhe kur janë kthyer nuk kanë gjetur më në banesë djalin nga Pogradeci, i cili sipas thënieve të të pandehurve, i kishte shitur tek ata dhe së bashku do të shkonin në Itali për të bërë një

jetë normale. Po atë natë, personat e sipërpërmendur janë ndarë në çifte dhe me dëshirën e tyre kanë fjetur në dhoma të veçanta dhe kanë kryer marrëdhënie seksuale.

Të nesërmen, po të katërt janë nisur me skaf për në Itali dhe shpenzimet e udhëtimit janë paguar prej të pandehurve. Deri në Peruxhia ata kanë udhëtuar së bashku dhe këtu janë ndarë, duke shkuar e dëmtuara Brunilda (kallëzuesja) me të pandehurin Edmond, ndërsa e dëmtuara Xhuljeta me të pandehurin Stefan.

Pas një jave qëndrimi të së dëmtuarës Brunilda në shtëpinë e motrës së të pandehurit Edmond, e cila, gjithashtu, punonte si prostitutë, me kërkesën e të pandehurit Edmond kjo ka filluar të ushtrojë prostitucion në rrugë. Pas disa kohë pune, i pandehuri Edmond, duke qenë i pakënaqur nga të ardhurat e nxjerra prej saj nga prostitucioni, ka filluar ta rrahë dhe ta keqtrajtojë. Për një periudhë 6-mujore kjo e dëmtuar ka shpëputur lidhjet si me familjen e saj në Shqipëri, ashtu dhe me të motrën, të dëmtuarën tjetër. Mbas 1 viti e gjysmë kohe qëndrimi në Itali, afërsisht nga fundi i vitit 1998, të dyja motrat janë takuar rastësisht dhe pasi i janë ankuar njëra-tjetrës për dhunën e ushtruar nga të pandehurit dhe kanë vendosur të shpëputen prej tyre dhe, pasi e dëmtuara Brunilda ka mundur t'i marrë të pandehurit Edmond 10.000.000 lireta, dy motrat janë larguar në provincën e Ternit, ku kanë punuar për llogari të tyre.

Më pas e dëmtuara Xhuljeta është martuar me një shtetas italian, me të cilin ka lindur dhe një fëmijë, ndërsa e dëmtuara Brunilda është kthyer në Shqipëri, ku është fejuar me një djalë nga Durrësi, të quajtur R.S. Me këtë të fundit, ajo ka shkuar përsëri në Itali në vitin 2002, ku pas tre muajsh qëndrimi atje është kapur nga policia italiane në rrugë, pa dokumente dhe është riatdhesuar. Sa më sipër, janë deklaruar prej saj dhe në seancën gjyqësore të sigurimit të provës.

Në lidhje me sa më sipër, dy të pandehurit Edmond Spahaj dhe Stefan Hodaj, janë akuzuar për kryerjen e veprës penale të favorizimit të prostitucionit me të mitura, të parashikuar nga neni 114/2 i KP-së, ndërsa i pandehuri Edmond edhe për veprën penale të kryerjes së marrëdhënieve seksuale me të mitura, të parashikuar nga neni 100/1 i KP-së.

Gjatë gjykimit në Gjykatën e Shkallës së Parë, në seancën e datës 14.10.2002, me kërkesë të mbrojtësve të të pandehurve, me vendim të ndërmjetëm, është konstatuar pavlefshmëria absolute e sigurimit të provës së thëniesve të të dëmtuarës, Brunilda Xhukellari, pasi në seancën e sigurimit të provës gjykata nuk ka marrë vendim sipas pikës 1 të nenit 320 të KPrP-së, por ka kaluar në seancë gjyqësore për marrjen e provës, pa i njoftuar të pandehurit për këtë veprim procedural, duke i mohuar kështu të drejtën për të qenë të pranishëm.

Gjithashtu, gjatë gjykimit në Gjykatën e Shkallës së Parë është thirrur në cilësinë e dëshmitares e dëmtuara Xhuljeta, e cila ka deklaruar se i pandehuri Stefan Hodaj, nuk ishte personi që e kishte trafikuar në Itali. Këtë të pandehur ajo dhe motra e saj e kishin takuar rastësisht në kafe, para se të niseshin në Itali dhe me të i kishte prezantuar personi që vërtet e kishte trafikuar këtë dëshmitare në Itali, i quajtur Bari, të cilin ajo e njihte po ta shikonte. Kjo dëshmitare ka deklaruar, gjithashtu, se nuk e dinte se ku e kishte mësuar e motra emrin e të pandehurit Stefan Hodaj. Por kjo dëshmitare ka konfirmuar pohimet e të dëmtuarës Brunilda në ngarkim të të pandehurit Edmond Spahaj.

Me kërkesë të prokurorit është lejuar dhe leximi i kallëzimit të të dëmtuarës Brunilda.

Gjykata e Rrethit Gjyqësor Vlorë, me vendimin nr. 302, datë 11.12.2002, ka vendosur:

Të deklarojë fajtor të pandehurin Edmond Spahaj për kryerjen e veprës penale të marrëdhënieve seksuale me të mitura, parashikuar nga neni 100/1 i KP-së, ligji nr. 7895, datë 27.1.1995 dhe, bazuar në këtë dispozitë, e dënon atë me 8 vjet burgim.

Të deklarojë fajtor të pandehurin Edmond Spahaj për kryerjen e veprës penale të favorizimit të prostitucionit me të mitura, parashikuar nga neni 114/2 i KP-së dhe, bazuar në këtë dispozitë, e dënon atë me 8 vjet burgim.

Në bazë të nenit 55 të KP-së, në bashkim të veprave penale, e dënon të pandehurin Edmond Spahaj me një dënim të vetëm 12 vjet burgim.

Të deklarojë të pafajshëm të pandehurin Stefan Hodaj, për kryerjen e veprës penale të favorizimit të prostitucionit me të mitura, pasi nuk provohet që i pandehuri të ketë kryer veprën penale për të cilën akuzohet. Urdhërohet lirimi i menjëhershëm i tij.

Në këtë gjykim i pandehuri përfaqësohej nga av. Kastriot Brahimucaj (caktuar kryesisht nga gjykata).

Gjykata e Apelit Vlorë, me vendimin nr. 82, datë 4.4.2003, ka vendosur:
Mospranimin e apelit.

Ankimi, i cili shqyrtohej në këtë gjykim, ishte nënshkruar nga av. Kastriot Brahimucaj, por në seancë rezultoi që të jetë përfaqësuar nga av. Vajsi Haxhiraj (caktuar nga familjarët, por pa prokurë).

Gjykata e Rrethit Gjyqësor Vlorë, me vendimin nr. 22, datë 20.4.2004, ka vendosur:
Rivendosjen në afat të kërkuarit Edmond Spahaj për të bërë ankim kundër vendimit nr. 302, datë 11.2.2002 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Vlorë.

Në këtë gjykim i pandehuri përfaqësohej nga av. Luan Xhuveli (caktuar nga familjarët e të pandehurit me prokurën nr. 7/5, datë 5.11.2003).

Gjykata e Apelit Vlorë, me vendimin nr. 585, datë 10.12.2004, ka vendosur:
Lënien në fuqi të vendimit nr. 22, datë 20.4.2004 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Vlorë.

Në këtë gjykim i pandehuri përfaqësohej nga av. Luan Xhuveli (caktuar nga familjarët e të pandehurit me prokurën nr. 7/5, datë 5.11.2003).

Gjykata e Lartë, me vendimin nr. 872, datë 16.12.2005, ka vendosur:
Mospranimin e rekursit të paraqitur nga mbrojtësi i të pandehurit Edmond Spahaj kundër vendimit nr. 585, datë 10.12.2004 të Gjykatës së Apelit Vlorë.

Rekursi është nënshkruar nga av. Luan Xhuveli (caktuar nga familjarët e të pandehurit me prokurën nr. 7/5, datë 5.11.2003).

Gjatë gjithë kësaj periudhe, i pandehuri Edmond Spahaj, ka qenë jashtë territorit të Republikës së Shqipërisë. Pas ekstradimit në Shqipëri, i pandehuri është ndaluar dhe në datën 2.2.2007 ka filluar ekzekutimi i vendimit nr. 302, datë 11.2.2002 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Vlorë, lënë në fuqi me vendimin nr. 585, datë 10.12.2004 të Gjykatës së Apelit Vlorë. Po në datën 2.2.2007, i pandehuri Edmond Spahaj është vënë në dijeni edhe të vendimeve gjyqësore të dhëna prej gjykatave të të gjitha shkallëve në lidhje me të.

Për shkak të gjykimit në mungesë, duke pretenduar mospasjen dijeni për procedimin dhe vendimet e gjykatave në çështjen në fjalë, Edmond Spahaj, nëpërmjet avokatit të caktuar prej tij me prokurë të posaçme, ka paraqitur kërkesë për rivendosjen në afat të së drejtës për të bërë recurs në Gjykatën e Lartë kundër vendimit nr. 585, datë 10.12.2004 të Gjykatës së Apelit Vlorë.

Gjykata e Rrethit Gjyqësor Vlorë, me vendimin nr. 128, datë 13.4.2007, ka vendosur:

Pranimin e kërkesës së kërkuarit Edmond Spahaj. Rivendosjen në afat të së drejtës për të bërë recurs në Gjykatën e Lartë kundër vendimit nr. 585, datë 10.12.2004 të Gjykatës së Apelit Vlorë.

Përfaqësimi në gjykim i të pandehurit është bërë nga av. Arta Danaj, në bazë të prokurës së lëshuar nga i pandehuri Edmond Spahaj.

Kundër vendimit nr. 585, datë 10.12.2004 të Gjykatës së Apelit Vlorë ka bërë recurs i pandehuri Edmond Spahaj, nëpërmjet avokatit të autorizuar prej tij me prokurë, i cili ka kërkuar prishjen e vendimit nr. 585, datë 10.12.2004 të Gjykatës së Apelit Vlorë dhe të vendimit nr. 302, datë 11.12.2002 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Vlorë dhe kthimin e çështjes për rigjykim në Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Vlorë.

Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, në seancën gjyqësore të datës 9.4.2008, ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë për njehsimin e praktikës gjyqësore, meqenëse vërejnë se në praktikën gjyqësore të gjykatave të apelit dhe të

Kolegjeve Penale të Gjykatës së Lartë, janë mbajtur qëndrime të ndryshme në lidhje me situatën juridike të shtruara për zgjidhje.

Kolegjeve të Bashkuara u janë parashtruar për shqyrtim këto pyetje:

- Pasi çështja është shqyrtuar në Kolegjin Penal të Gjykatës së Lartë, a ka të drejtë i pandehuri ose mbrojtësi i tij të kërkojë rivendosjen në afat për të ushtruar rekurs ndaj të njëjtit vendim të gjykatës së apelit, nëse i pandehuri pretendon se nuk është vënë në dijeni të vendimit? E njëjta pyetje shtrohet edhe në rastin kur i pandehuri pretendon të rivendoset në afat për të drejtën e apelit.

- Nëse gjykata më e lartë vendos mospranimin e ankimit ndaj vendimit të gjykatës më të ulët për shkak të kalimit të afatit, a mund të kërkohet rivendosje në afat për të ushtruar ankim ndaj të njëjtit vendim?

- Në rastin e më shumë se një të pandehuri, kur çështja shqyrtohet mbi bazën e ankimit të një pjese të tyre, të pandehurve që nuk kanë ushtruar të drejtën e ankimit, a u lind kjo e drejtë pasi vihen në dijeni të vendimit, nëse gjykata më e lartë në përfundim është shprehur për të gjithë të pandehurit bashkë?

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë, gjatë gjykimit të çështjes për vendimin nr. 3/2, datë 9.1.2009, kanë vendosur pezullimin e gjykimit dhe dërgimin e çështjes para Gjykatës Kushtetuese për t'u shprehur për pajtueshmërinë e neneve 48/3 dhe 410/2 të Kodit të Procedurës Penale me nenin 43 të Kushtetutës.

Gjykata Kushtetuese, me vendimin nr. 30, datë 17.6.2010, ka vendosur rrëzimin e kërkesës me arsyetimin se, edhe ashtu siç janë formuluar dy paragrafët e dispozitave të kontestuara, shmanget mundësia e dykuptimësisë së tyre përmes interpretimit pajtues të dispozitave konkrete, objekt shqyrtimi me Kushtetutën, jurisprudencën kushtetuese dhe me praktikën e Gjykatës Europiane.

Pasi riçelën shqyrtimin e çështjes, Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë u dhanë përgjigjet e mëposhtme pyetjeve të shtruara për diskutim.

i) Në lidhje me çështjen e parë

Sistemi penal shqiptar njeh dhe pranon si gjykim të vlefshëm gjykimin e zhvilluar në kushtet e mungesës së të pandehurit. Gjykimi në mungesë, në çdo rast, konsiderohet i vlefshëm vetëm në rast se i pandehuri vullnetarisht ka vendosur të mos marrë pjesë në gjykim, me kusht që njoftimet lidhur me procedimin penal dhe vendimet e dhëna të jenë kryer në përputhje me formën që parashikon ligji procedural penal dhe duke garantuar, në çdo rast, që interesat e tij të mbrohen prej një mbrojtësi të caktuar vetë ose nëpërmjet një prej mënyrave të parashikuara në ligj.

Në kushtet kur i pandehuri nuk merr pjesë në gjykim, kur ai nuk ka mundësi që të japë vetë deklaratën, të parashtrorë apo të kundërshtorë fakte, të shprehet në lidhje me provat e paraqitura apo të kërkojë administrimin e provave të tjera, njoftimi i procedimit penal dhe vendimet e marra, si dhe dhënia e mundësisë së mbrojtjes me avokat dhe ankimit kundër vendimeve të dhëna, marrin një rëndësi të jashtëzakonshme për të garantuar të drejtën për një proces të rregullt ligjor, në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës dhe të nenit 6 të Konventës Europiane për të Drejtat e Njeriut (KEDNJ).

Kushtetuta e Republikës së Shqipërisë (Kushtetuta), në nenin 33 përcakton se: "Kushdo ka të drejtë të dëgjohet para se të gjykohet. Nga kjo e drejtë nuk mund të përfitojë personi që i fshihet drejtësisë". Në nenin 43 të Kushtetutës përcaktohet se: "Kushdo ka të drejtë të ankohet kundër një vendimi gjyqësor në një gjykatë më të lartë, përveçse kur në Kushtetutë parashikohet ndryshe".

Dispozita kushtetuese mbi të drejtën e ankimit ka gjetur një trajtim të hollësishëm në Kodin e Procedurës Penale, titulli VIII. Konkretisht, neni 410 i K.Pr.Penale parashikon rregullin e përgjithshëm se: "*I pandehuri mund të bëjë ankim vetë ose nëpërmjet mbrojtësit të tij. Kundër vendimit të dhënë në mungesë, mbrojtësi mund të bëjë ankim vetëm kur është i pajisur me një akt përfaqësimi të lëshuar në format e parashikuara nga ligji*".

Jurisprudenca kushtetuese, në vendimin nr. 30, datë 17.6.2010, ka pranuar se edhe mbrojtësi i caktuar prej palëve, sipas kushteve të nenit 48/3 të K.Pr.Penale, i cili parashikon se:

“Zgjedhja e mbrojtësit për personin e ndaluar, të arrestuar ose të dënuar me burgim derisa ky person nuk e ka bërë vetë zgjedhjen, mund të bëhet nga një i afërm i tij, në format e parashikuara nga paragrafi 2”, mund të legjitimohet të paraqesë ankim kundër një vendimi të gjykatës në rast se plotësohen disa kushte. E drejta e të pandehurit për të marrë pjesë në gjykim, si dhe për të zgjedhur përfaqësuesit ligjorë është një e drejtë kushtetuese vetjake, e cila nuk mund të transferohet te familjarët. Po ashtu, parashikimi në nenin 48/3 për mundësinë e familjarëve për të pajisur me prokurë mbrojtësin e të pandehurit, nuk nënkupton transferimin e të drejtës për të zgjedhur mbrojtësin nga i pandehuri te familjarët, por nënkupton edhe ushtrimin e vullnetit të këtij të pandehuri nëpërmjet familjarëve. Me fjalë të tjera, i pandehuri e ushtron këtë të drejtë vetjake nëpërmjet familjarëve të tij, të cilët kanë mundësinë objektive për të kontaktuar me avokatë, në mënyrë që këta të fundit të marrin cilësinë e mbrojtësit ligjor të të pandehurit. Në këto kushte, në qoftë se ka mospërputhje ndërmjet vullnetit të të pandehurit dhe vullnetit të familjarëve të tij, që kanë keqinterpretuar vullnetin e të pandehurit ose kanë pasur një vullnet të ndryshëm për mbrojtësin ligjor, duhet të mbizotërojë vullneti i të pandehurit, i cili në çdo rast mund të refuzojë ose shkarkojë mbrojtësin e zgjedhur nga familjarët.

Në rastin në shqyrtim rezulton se Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë është investuar njëherë në shqyrtimin e rekursit të paraqitur nga mbrojtësi i të pandehurit i caktuar prej familjarëve të tij dhe, me vendimin nr. 872, datë 16.12.2005, ky Kolegj ka vendosur mospranimin e rekursit të paraqitur kundër vendimit nr. 585, datë 10.12.2004 të Gjykatës së Apelit Vlorë, me arsyetimin se: “Rekursi i paraqitur nga mbrojtësi i të gjykuarit Edmond Spahaj nuk përmban shkaqe nga ato që parashikon neni 432 i Kodit të Procedurës Penale”. Pas ekstradimit dhe arrestimit të të pandehurit, avokati i caktuar prej tij me prokurë të posaçme ka paraqitur kërkesë për rivendosjen në afat të së drejtës për të bërë recurs në Gjykatën e Lartë kundër vendimit nr. 585, datë 10.12.2004 të Gjykatës së Apelit Vlorë, kërkesë, e cila është pranuar prej Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Vlorë.

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë vlerësojnë se ndonëse nga njëra anë paraqitja e rekursit nga i pandehuri Edmond Spahaj, pas rivendosjes së tij në afat, është një e drejtë kushtetuese, e sanksionuar në nenin 43 të Kushtetutës, i pandehuri e ka ezauruar këtë të drejtë ankimi (rekursi) në momentin e gjykimit të çështjes nga Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, gjykim në të cilin i pandehuri është konsideruar i përfaqësuar rregullisht sipas neneve 48/3 e 410/2 të Kodit të Procedurës Penale nga avokati i caktuar nga familjarët e tij me prokurë të posaçme. Për më tepër, mospranimi i rekursit nga Kolegji Penal nuk kufizohet vetëm në shqyrtimin e elementeve formale të rekursit dhe që lidhen me afatin ligjor, tregimin e saktë të shkaqeve të paligjshmërisë së vendimit dhe nënshkrimin nga mbrojtësi (neni 435 i K.Pr.Penale), por edhe në kontrollin e ekzistencës ose jo të shkaqeve të rekursit dhe që lidhen me: a) mosrespektimin ose për zbatimin e gabuar të ligjit penal; b) shkelje që kanë si pasojë pavlefshmërinë absolute të vendimit të gjykatës, sipas nenit 128 të këtij Kodi; c) shkelje procedurale që kanë ndikuar në dhënien e vendimit (neni 433 i K.Pr.Penale).

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë ritheksojnë qëndrimin tashmë të konsoliduar se e drejta për t’iu drejtuar një gjykate nuk është absolute. Kjo e drejtë mund të jetë pjesë e kufizimeve, por kufizimet nuk duhet të jenë të tilla sa të dëmtojnë vetë thelbin e të drejtës. Ato duhet të ndjekin një qëllim legjitim dhe mjetet e përdorura duhet të jenë përpjesëtimore me qëllimin që kërkohet të arrihet.

Në rastin në shqyrtim, i pandehuri, në kushtet kur ka ezauruar të drejtën e ankimit dhe kur Gjykata e Lartë është shprehur njëherë me vendim në lidhje me rekursin e paraqitur prej tij, mund të zgjidhte mënyra të tjera ankimi, të parashikuara nga ligji, kundër vendimeve gjyqësore që ai kundërshton. Rishqyrtimi i rekursit nga Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, në kushtet kur ai Kolegj është shprehur njëherë në lidhje me mospranimin e rekursit të paraqitur nga pala, jo për shkak të paraqitjes së tij tej afatit ligjor, bie ndesh me parimin e “*res judicata*” (gjësë së gjykuar), pasi i njëjti

Kolegj nuk mund të shqyrtojë dhe shprehet dy herë në lidhje me rekursin e paraqitur nga e njëjta palë kundër të njëjtit vendimi të gjykatës së apelit.

Në këto kushte, Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë arrijnë në përfundimin unifikues si më poshtë vijon:

Pasi çështja është shqyrtuar në Kolegjin Penal të Gjykatës së Lartë, në mungesë të të pandehurit, ky i fundit ose mbrojtësi i tij nuk mund të kërkojë rivendosjen në afat të së drejtës për të ushtruar rekurs ndaj të njëjtit vendim për të cilin Kolegji është shprehur njëherë, me pretendimin se i pandehuri nuk është vënë në dijeni të vendimit. I njëjti qëndrim mbahet edhe në rastin e kërkesës për rivendosje në afat të së drejtës për të bërë apel pasi çështja është shqyrtuar në gjykatën e apelit.

ii) Në lidhje me çështjen e dytë

Kushtetuta në nenin 43, parashikon se çdokush ka të drejtë të ankohet kundër një vendimi gjyqësor në një gjykatë më të lartë, përveçse kur në Kushtetutë parashikohet ndryshe. E drejta e ankimit kundër një vendimi gjyqësor, mbi bazën e parashikimit kushtetues, gjen zbatim edhe në dispozitat procedurale konkrete. Kjo e drejtë duhet kuptuar si mundësi e çdo individi për të pasur mjete të caktuara procedurale për të kundërshtuar vendimin e dhënë nga një gjykatë më e ulët në një gjykatë më të lartë, duke i garantuar individit të drejtën për t'u përballur me drejtësinë në të gjitha nivelet e saj (*ky qëndrim mbahet dhe në vendimet e Gjykatës Kushtetuese nr. 5, datë 6.3.2009; nr. 14, datë 5.7.2005*). Për këtë qëllim, dispozitat procedurale parashikojnë si mjete ankimi apelin, rekursin në Gjykatën e Lartë dhe kërkesën për rishikim (neni 407 i K.Pr.P.), duke parashikuar dhe afatet procedurale për ushtrimin e këtyre mjeteve të ankimit (*shih vendimet e Gjykatës Kushtetuese nr. 17, datë 19.6.2009; nr. 26, datë 15.12.2008; nr. 19, datë 23.12.2004*).

Pavarësisht nga lloji i ankimit, Kodi i Procedurës Penale parashikon se ankimi duhet të bëhet në një formë të caktuar (neni 412), të paraqitet pranë një gjykate të caktuar (neni 413) dhe brenda një afati të caktuar (nenet 415 dhe 435).

Rastet kur gjykata vendos mospranimin e ankimit parashikohen në nenet 420 dhe 433 të Kodit të Procedurës Penale. Neni 420 përmban një listë shteruese shkaqesh procedurale, të cilat, në rast se konstatohen prej gjykatës (cilido prej tyre), sjellin mospranimin e ankimit të paraqitur nga pala, ndërsa neni 433 parashikon mospranimin për shkaqe të tjera. Depozitimi i ankimit përtej afatit ligjor, si shkak për mospranimin e ankimit, parashikohet në pikën "c" të nenit 420 të Kodit të Procedurës Penale.

Vendimi i gjykatës për mospranimin e ankimit, sipas nenit 420 të Kodit të Procedurës Penale, është një vendimmarrje, e cila nuk shqyrton dhe nuk bazohet në shkaqe të tjera përveç mungesës së elementeve të ankimit që lidhen me formën e ankimit dhe afatin e depozitimit të tij.

Mospranimi i ankimit për shkak të paraqitjes jashtë afatit ligjor, të parashikuar në nenin 435 të Kodit të Procedurës Penale ndjek të njëjtën logjikë. Në asnjë rast gjykata që vendos mospranimin e ankimit nuk shqyrton dhe nuk shprehet lidhur me thelbin e kërkesave/prendimeve të palëve, si dhe me faktin nëse gjykata, vendimi i së cilës ankimohet, ka zbatuar drejt ose jo ligjin material e procedural penal. Për rrjedhojë, mospranimi i ankimit për shkak të paraqitjes jashtë afatit ligjor, nuk zgjidh thelbin e mosmarrëveshjes dhe nuk rrëzon pretendimet e palëve apo miraton vendimin e gjykatës kundër së cilës është ushtruar ankimi.

Një vendim i tillë i gjykatës mund të kundërshtohet në dy mënyra, të cilat ndryshojnë thelbësisht nga njëra-tjetra dhe që janë rekursi në Gjykatën e Lartë (neni 420, pika 3 e Kodit të Procedurës Penale) dhe rivendosja në afat (neni 147 i Kodit të Procedurës Penale). Rekursi kundër vendimit të gjykatës që ka vendosur mospranimin e ankimit bazohet mbi pretendimin e palës se shkaqet për të cilat është vendosur mospranimi i ankimit dhe që parashikohen në pikën 1 të nenit 420 të Kodit të Procedurës Penale, nuk ekzistojnë.

Nga ana tjetër, kërkesa për rivendosjen në afat, parashikuar në nenin 147 të Kodit të Procedurës Penale, nuk kundërshton në thelb vendimin e gjykatës në lidhje me ekzistencën ose jo të

shkaqeve të mospranimit të ankimit. Kërkesa për rivendosje në afat është një mjet procedural që i mundëson subjekteve të caktuara të ushtrojnë të drejtën e ankimit, të cilën nuk kanë pasur mundësi ta ushtrojnë brenda afateve ligjore për shkak të rastit faktor ose të forcës madhore. Në kuptim të këtij neni, kërkesa për rivendosje në afat duhet të tregojë se pavarësisht se subjekti ka treguar të gjithë kujdesin e nevojshëm, depozitimi i ankimit brenda afatit ligjor nuk ka qenë i mundur për shkaqe që nuk vareshin prej vullnetit të tij. Në rast se këto shkaqe konsiderohen të ligjshme prej gjykatës që shqyrton kërkesën, ajo i mundëson palës që të ushtrojë ankim duke kundërshtuar vendimin dhe parashtruar shkaqet për të cilat ajo mendon se vendimi nuk është në zbatim të ligjit.

Gjykata, e cila shqyrton ankimin e rivendosur në afat, nuk kufizohet në shqyrtimin e elementeve formale të ankimit, përveç atyre për të cilët është bërë rivendosja në afat, por shqyrton dhe shprehet lidhur me thelbin e pretendimeve të palës, duke vendosur përfundimisht sipas përcaktimeve të nenit 428 ose 441 të Kodit të Procedurës Penale.

Në rastin në shqyrtim, rezulton se Gjykata e Lartë me vendimin nr. 872, datë 16.12.2005 ka vendosur mospranimin e rekursit të paraqitur prej mbrojtësit të të pandehurit Edmond Spahaj, caktuar prej familjarëve të tij, kundër vendimit nr. 585, datë 10.12.2004 të Gjykatës së Apelit Vlorë. Pas arrestimit të të pandehurit, avokati i caktuar prej tij ka paraqitur kërkesë për rivendosjen në afat të së drejtës për të bërë rekurs në Gjykatën e Lartë kundër vendimit nr. 585, datë 10.12.2004 të Gjykatës së Apelit Vlorë, kërkesë, e cila është pranuar prej Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Vlorë.

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë konstatojnë se vendimi i Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë nr. 872, datë 16.12.2005, me të cilin është vendosur mospranimi i rekursit të paraqitur prej mbrojtësit të të pandehurit Edmond Spahaj, bazohet në nenin 432 të Kodit të Procedurës Penale, që parashikon mungesën e shkaqeve ligjore të rekursit dhe jo në nenin 420 të Kodit të Procedurës Penale, që parashikon paraqitjen e rekursit përtej afatit ligjor si shkak mospranimi.

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë vlerësojnë se vetëm në kushtet kur gjykata më e lartë vendos mospranimin e ankimit për shkak të paraqitjes jashtë afatit ligjor, pa shqyrtuar në themel ekzistencën e shkaqeve ligjore të ankimit dhe ligjshmërinë e pretendimeve të ngritura në ankim, palëve u lind e drejta që të kërkojnë rivendosjen në afat të së drejtës për të ushtruar ankim, në rast se mendojnë se përmbushin kërkesat e pikës 1 të nenit 147 të Kodit të Procedurës Penale.

Në këto kushte, Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë arrijnë përfundimin unifikues si më poshtë vijon:

Në rastet kur gjykata më e lartë ka vendosur mospranimin e ankimit ndaj vendimit të gjykatës më të ulët për shkak të kalimit të afatit, i pandehuri apo mbrojtësi i tij mund të kërkojnë rivendosjen në afat të së drejtës për të ushtruar ankim ose rekurs ndaj të njëjtit vendim.

iii) Në lidhje me çështjen e tretë

Kodi i Procedurës Penale, nenet 79 dhe 92, parashikon dhe lejon gjykimin bashkërisht të disa personave nga i njëjti trup gjykues dhe brenda të njëjtit procesi gjyqësor, me qëllim ekonominë gjyqësore dhe rritjen e eficiencës së shqyrtimit gjyqësor.

Pas mbylljes së hetimit gjyqësor, gjykata del me një vendim të vetëm për të gjithë të pandehurit, i cili nuk nënkupton përgjegjësi penale kolektive, por që në kuptim edhe të nenit 383 të Kodit të Procedurës Penale “tregon dhe parashtron në mënyrë të përmbledhur rrethanat e faktit dhe provat mbi të cilat bazohet vendimi, si dhe arsyet për të cilat gjykata i quan të papranueshme provat e kundërta ...” për secilin prej të pandehurve. Në këtë kuptim, pavarësisht ekzistencës së një vendimi të vetëm gjyqësor, në përmbajtjen e tij gjenden “disa vendime”, të cilat përmbajnë rrethanat dhe provat e administruara nga gjykata, të cilat kanë bërë të mundur edhe kualifikimin e veprës penale të kryer prej secilit të pandehur, si dhe nenet e zbatuara prej gjykatës.

Rregullat e përgjithshme të ankimit të përcaktuara në nenet 408 e vijues të Kodit të Procedurës Penale, parashikojnë, midis të tjerash, subjektet, të cilat mund të ushtrojnë të drejtën e

ankimit dhe kufijtë e shqyrtimit të çështjes, duke e trajtuar ankimin si një regjim me karakter individual, që sjell pasoja të caktuara vetëm për personin që e ushtron atë. Në rastet kur ka më shumë se një të pandehur, karakteri individual i ankimit vazhdon të ruhet, por për shkak të specifikës së këtij lloji vendimi, ligji parashikon një përjashtim nga rregulli i përgjithshëm, kur në nenin 416 të Kodit të Procedurës Penale parashikon se: “*Ankimi i bërë nga një i pandehur, kur nuk bazohet vetëm në motive personale, vlen edhe për të pandehurit e tjerë.....*”. Dispozitat e mësipërme favorizojnë pozitën që ka një i pandehur, i cili nuk ka bërë apel/ankim, pasi ai mund të përfitojë nga apeli/ankimi i bashkë të pandehurit, pasi gjykata, sipas rastit, mund të prishë vendimin gjyqësor pavarësisht mos ankimit prej tij.

Në çdo rast, ankimi, i cili është pranuar për t’u shqyrtuar nga gjykata, i heq mundësinë të pandehurit (bashkë i pandehur), i cili nuk ka ushtruar ankim vetë ose nëpërmjet mbrojtësit të tij, që të kërkojë rivendosjen në afat për shkak se, bazuar në dispozitën e cituar më sipër, ai do të konsiderohet se e ka ezauruar të drejtën e ankimit. Për rrjedhojë, në kushtet kur gjykata është investuar në shqyrtimin e ankimit dhe është shprehur për bazueshmërinë ligjore të pretendimeve të parashtruara në ankim, i pandehuri nuk legjitimohet të kërkojë rivendosje në afat.

Vetëm në rast se ankimi i paraqitur prej bashkë të pandehurit tjetër nuk është pranuar për një nga shkaqet e parashikuara në pikën 1 të nenit 420 të Kodit të Procedurës Penale, i pandehuri (bashkë i pandehur), i cili nuk ka ushtruar ankim, legjitimohet të kërkojë rivendosje në afat të së drejtës së tij për t’u ankuar kundër vendimit të gjykatës.

Në këto kushte, Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë arrijnë në përfundimin unifikues, si më poshtë vijon:

Në çështjet penale me disa të pandehur gjykata nuk duhet të pranojë kërkesën për rivendosje në afat të së drejtës së ankimit të paraqitur nga i pandehuri, i cili nuk ka ushtruar ankim, kur konstatohet se çështja është gjykuar mbi bazën e ankimit të një bashkë të pandehuri.

Pavarësisht sa më sipër, në çështjet penale me disa të pandehur, gjykata duhet të pranojë kërkesën për rivendosje në afat të së drejtës së ankimit të paraqitur nga i pandehuri, i cili nuk ka ushtruar ankim, kur ankimi i bashkë të pandehurit nuk është pranuar për një nga shkaqet e parashikuara në pikën 1 të nenit 420 të Kodit të Procedurës Penale, si dhe kur gjykata është shprehur në vendim vetëm për ankimin e të pandehurit që ka ushtruar të drejtën e ankimit dhe jo për gjithë të pandehurit.

Si përfundim, Kolegjet e Bashkuara vlerësojnë se, mbështetur në analizën mbi zbatimin e ligjit dhe përfundimet unifikuese të lartpërmendura, kjo gjykatë nuk mund të rishqyrtojë vendimin nr. 585, datë 10.12.2005 të Gjykatës së Apelit Vlorë për të cilin me vendimin nr. 872, datë 10.12.2005 të Gjykatës së Lartë është vendosur: “Mospranimi i rekursit të paraqitur nga mbrojtësi i të pandehurit Edmond Spahaj”.

PËR KËTO ARSYE,

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë, në mbështetje të neneve 438 dhe 441/a të Kodit të Procedurës Penale,

VENDOSËN:

Mospranimin e rekursit të të pandehurit Edmond Spahaj, kundër vendimit nr. 585, datë 10.12.2004 të Gjykatës së Apelit Vlorë.

Ky vendim është unifikues dhe dërgohet për botim në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë pro: Shpresa Beçaj (kryesuese), Ardian Dvorani, Ardian Nuni, Fatos Lulo, Besnik Imeraj, Arjana Fullani, Evelina Qirjako, Guxim Zenelaj, Aleksandër Muskaj, Majlinda Andrea, Mirela Fana, Medi Bici

Anëtarë kundër: Gani Dizdari, Andi Çeliku

MENDIMI I PAKICËS

Ne gjyqtarët, Gani Dizdari dhe Andi Çeliku jemi kundër vendimit të shumicës së gjyqtarëve të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë, sipas së cilit është vendosur “Mospranimi i rekursit të të pandehurit Edmond Spahaj, kundër vendimit nr. 585, datë 10.12.2004 të Gjykatës së Apelit Vlorë ...”.

Në këtë vendim, në përgjigje të pyetjeve të shtruara nga Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, shumica ka arritur në tri përfundime unifikuese, për të cilat shprehim qëndrimin tonë kundër, si më poshtë:

1. Mbi pyetjen: *“Pasi çështja është shqyrtuar në Kolegjin Penal të Gjykatës së Lartë, a ka të drejtë i pandehuri ose mbrojtësi i tij të kërkojë rivendosjen në afat për të ushtruar rekurs ndaj të njëjtit vendim të gjykatës së apelit, nëse i pandehuri pretendon se nuk është vënë në dijeni të vendimit? E njëjta pyetje shtrohet edhe në rastin kur i pandehuri pretendon të rivendoset në afat për të drejtën e apelit”*, shumica e gjyqtarëve të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë ka arritur në përfundimin unifikues se: *“Pasi çështja është shqyrtuar në Kolegjin Penal të Gjykatës së Lartë, në mungesë të të pandehurit, ky i fundit ose mbrojtësi i tij nuk mund të kërkojë rivendosjen në afat të së drejtës për të ushtruar rekurs ndaj të njëjtit vendim për të cilin Kolegji është shprehur njëherë, me pretendimin se i pandehuri nuk është vënë në dijeni të vendimit. I njëjti qëndrim mbahet edhe në rastin e kërkesës për rivendosje në afat të së drejtës për të bërë apel pasi çështja është shqyrtuar në gjykatën e apelit”*.

Kjo sentencë unifikuese ka kushtëzuar në mënyrë të drejtpërdrejtë vendimin e Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë për mospranimin e rekursit të të pandehurit Edmond Spahaj. Në arsyetimin e kësaj pjese të vendimit për nxjerrjen e këtij përfundimi unifikues, Kolegjet e Bashkuara u janë referuar Konventës Europiane të të Drejtave të Njeriut, Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë, jurisprudencës kushtetuese dhe Kodit të Procedurës Penale të Republikës së Shqipërisë, por ne gjyqtarët në pakicë çmojmë se përfundimet e këtij Kolegji bien në kundërshtim me frymën, udhëzimet dhe urdhërimet e akteve ligjore të mësipërme. Në vendimin e tyre, Kolegjet e Bashkuara pranojnë fakte të tilla si: - i pandehuri Edmond Spahaj është gjykuar në mungesë në të gjitha shkallët e gjykimit; - mbrojtja në shkallën e parë të gjykimit është ushtruar nga një avokat i caktuar kryesisht nga gjykata, në gjykatën e apelit dhe Gjykatën e Lartë nga avokati i caktuar nga familjarët e të gjykuarit; - gjatë gjithë gjykimit i pandehuri ka qenë jashtë territorit të Republikës së Shqipërisë; - pas ekstradimit në Shqipëri i pandehuri është ndaluar dhe në datën 2.2.2007 ka filluar ekzekutimi i vendimit nr. 302, datë 11.2.2002 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Vlorë lënë në fuqi me vendimin nr. 585, datë 10.12.2004 të Gjykatës së Apelit Vlorë. Po në datën 2.2.2007, i pandehuri Edmond Spahaj është vënë në dijeni edhe të vendimeve gjyqësore të dhëna prej gjykatave të të gjitha shkallëve në lidhje me të për shkak të gjykimit në mungesë, duke pretenduar mospasjen dijeni për procedimin dhe vendimet e gjykatave në çështjen në fjalë, Edmond Spahaj, nëpërmjet avokatit të caktuar prej tij me prokurë të posaçme, ka paraqitur kërkesë për rivendosjen në afat të së drejtës për të bërë rekurs në Gjykatën e Lartë kundër vendimit nr. 585, datë 10.12.2004 të Gjykatës së Apelit Vlorë, kërkesë, e cila është pranuar prej Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Vlorë, me vendimin nr. 128, datë 13.4.2007, e më pas kundër këtij vendimi është paraqitur nga i pandehuri (avokati i caktuar prej tij) rekursi, objekt gjykimi nga Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë.

Duke pasur parasysh faktet e mësipërme të përmendura e të pranuar në vendimin e tyre nga Kolegjet e Bashkuara, si dhe konstatimet tona se mungojnë në dosjen gjyqësore akte që të provojnë se i pandehuri i është fshehur hetimit dhe gjykimit të çështjes, se i pandehuri është njoftuar personalisht për ekzistencën e një procedimi penal dhe gjykimi për të, se i pandehuri është njoftuar për vendimet gjyqësore të marra ndaj tij (veç komunikimit të vendimeve pas ekstradimit) dhe se vullneti i të pandehurit ka qenë në përputhje me vullnetin e familjarëve të tij që kanë autorizuar një

mbrojtës për përfaqësimin e të pandehurit në gjykim dhe ushtrimin e së drejtës së ankimit dhe rekursit, ne gjyqtarët në pakicë jemi të mendimit se me të drejtë i pandehuri i është drejtuar gjykatës për rivendosjen në afat të së drejtës për të ushtruar rekurs e pas pranimit të kërkesës për rivendosje ishte, gjithashtu, e drejta e tij për të paraqitur rekurs në Gjykatën e Lartë e për t'u zhvilluar ndaj tij, nga kjo gjykatë, një gjykim themeli i çështjes, pra të shqyrtohej bazueshmëria në ligj e vendimit të gjykatës së apelit dhe jo mospranimi i rekursit të të pandehurit.

Në mbështetje të argumenteve të mësipërme të gjyqtarëve në pakicë, vijnë pikërisht të njëjtat akte ligjore, që referojnë Kolegjet e Bashkuara në vendimin e tyre.

Gjykata Kushtetuese në vendimin e saj nr. 30, datë 17.6.2010, ka evidentuar standardet e vendosura nga Gjykata Europiane, që konsistojnë në: a) i pandehuri ka të drejtë të jetë i pranishëm në procesin gjyqësor, të kryer në ngarkim të tij; b) i pandehuri mund të heqë dorë vullnetarisht nga ushtrimi i kësaj të drejte; c) i pandehuri duhet të jetë në dijeni për ekzistencën e një procesi gjyqësor në ngarkim të tij; ç) duhet të ekzistojnë instrumente paraprake ose riparuese për të shmangur procese në ngarkim të tyre, ose për të siguruar një proces të ri dhe, nëpërmjet depozitimit të provave të reja, të drejtën e mbrojtjes që nuk ka qenë e mundur ta ushtrojë personalisht në procesin në mungesë të përfunduar tashmë. “Në kushtet kur i pandehuri nuk merr pjesë në gjykim, kur ai nuk ka mundësi që të japë vetë deklaratat, të parashtrijë apo të kundërshtojë fakte, të shprehet në lidhje me provat e paraqitura apo të kërkojë administrimin e provave të tjera, njoftimi i procedimit penal dhe vendimet e marra, si dhe dhënia e mundësisë së mbrojtjes me avokat dhe ankimit kundër vendimeve të dhëna, marrin një rëndësi të jashtëzakonshme për të garantuar të drejtën për një proces të rregullt ligjor, në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës dhe nenit 6 të Konventës Europiane për të Drejtat e Njeriut (KEDNJ)” (i njëjti vendim i Gjykatës Kushtetuese).

Kështu, në lidhje me fshehjen e një të pandehuri nga hetimi dhe gjykimi, njoftimin e të pandehurit në mungesë, si dhe njoftimit atij të vendimeve gjyqësore, Gjykata Kushtetuese arsyeton se: “.....Pika 2 e nenit 33 të Kushtetutës përcakton se personat që i fshihen drejtësisë humbasin të drejtën për t'u dëgjuar nga gjykata. Në këtë kuptim, Kushtetuta ka bërë një zgjedhje që ligjëron gjykimin e të pandehurit në mungesë, kur plotësohen disa kushte, për të cilat në jurisprudencën e kësaj gjykate dhe në praktikën gjyqësore kanë ekzistuar interpretime e qëndrime relativisht të ndryshme. Edhe për këtë arsye, Gjykata Kushtetuese e çmon të nevojshme që, për të siguruar standardet kushtetuese, duhet reflektuar duke u bazuar edhe në praktikën e GJEDNJ-së. Në radhë të parë është e domosdoshme që i pandehuri duhet të ketë dijeni nëse ndaj tij ka filluar një proces penal dhe, në radhë të dytë, ky duhet të heqë dorë vullnetarisht nga pjesëmarrja në të. Gjykata arrin në këtë përfundim, për arsye se heqja dorë nënkupton një akt vullneti nga ana e të pandehurit, që siç është pranuar nga teoria e së drejtës penale, për të pasur një akt vullnetar duhet të ketë në radhë të parë një proces të brendshëm të perceptimit të realitetit nga ana e të pandehurit dhe më pas një proces të brendshëm vendimmarrjeje prej tij. Gjykata vlerëson se në të njëjtën mënyrë në këtë aspekt duhet kuptuar dhe përmbajtja e nenit 147/2 i Kodit të Procedurës Penale, në të cilin thuhet: “Në qoftë se është dhënë vendimi në mungesë, i pandehuri mund të kërkojë rivendosjen në afat për të bërë ankim kur provon se nuk ka pasur dijeni për vendimin”.

Të njëjtin qëndrim si më sipër ka mbajtur edhe GJEDNJ-ja në çështjen *Somogyi kundër Italisë*, pasi ka arsyetuar se mungesa e të pandehurit në një gjykim në ngarkim të tij, nuk është në vetvete një dhunim i nenit 6 të KEDNJ-së, duke u shprehur: “se jemi para një mohimi të drejtësisë, kur një person i gjykuar në mungesë nuk mund të arrijë që një gjykatë tjetër të shprehet përsëri në lidhje me akuzën, qoftë për sa i përket faktit, qoftë për sa i përket ligjshmërisë, pasi ta ketë dëgjuar, kur nuk përcaktohet në mënyrë të saktë që i pandehuri ka hequr dorë nga e drejta që të paraqitet para gjykatës dhe të mbrohet ose që ka pasur qëllimin që t'i fshihet drejtësisë ...”. Rreth këtij problemi, në të njëjtin vendim, GJEDNJ-ja është shprehur se: “ ... njoftimi i të akuzuarit në lidhje me akuzat në ngarkim të tij përbën një akt të një rëndësie të tillë, ku duhet të ekzistojnë elemente të formës dhe të përmbajtjes, që të garantojnë ushtrimin efektiv të së drejtave të mbrojtjes nga i

akuzuari të ..., për rrjedhojë një njohuri e pasaktë dhe e marrë nga burime jozyrtare, nuk është e mjaftueshme.”

Gjykata Kushtetuese ka çmuar se vendimi i mësipërm është i një rëndësie të veçantë, pasi parashikon se janë organet shtetërore ato që duhet të marrin të gjitha masat, nëpërmjet veprimeve aktive, për të siguruar gjykatën se i pandehuri është njoftuar në mënyrë të rregullt se në ngarkim të tij ka një procedim penal dhe se i pandehuri, pas këtij njoftimi të rregullt, me vullnetin e tij të lirë vendos t'i fshihet drejtësisë. Pra, ky interpretim i nenit 6 të KEDNJ-së nga ana e GJEDNJ-së, përbën një garanci procedurale më shumë për shtetasit e vendeve që kanë nënshkruar Konventën e sipërpërmendur.

Po të njëjtin qëndrim për detyrimin e organeve shtetërore, që të garantojnë njoftimin në mënyrë të rregullt të të pandehurit, se në ngarkim të tij ka një procedim penal, e gjejmë edhe për gjykimin *Sejdovic kundër Italisë*. Në këtë gjykim, GJEDNJ-ja ka shkuar edhe më tej, duke vërejtur se: “Dhunimi i nenit 6 të KEDNJ-së ka ardhur si pasojë e keqfunksionimit të legjislacionit dhe procedurave të brendshme, shkaktuar nga mungesa e një mekanizmi efektiv që të bënte të mundur realizimin e së drejtës të personave të dënuar në mungesë, të cilët edhe të painformuar në mënyrë efektive për gjykimin në ngarkim të tyre, edhe që nuk kishin hequr dorë në mënyrë të qartë nga e drejta për t'u mbrojtur, për të përfituar që një gjykatë tjetër të shprehet përsëri në lidhje me akuzat.”

Gjithashtu, Komiteti i Ministrave të Këshillit të Europës ka miratuar rezolutën (75) 11 “Për kriteret e gjykimin në mungesë të të akuzuarit”, duke u rekomanduar shteteve anëtare që të mbajnë parasysh 9 rregulla minimale: i) Askush nuk duhet të gjykohet pa pasur një thirrje për gjyq në kohë. ii) Kjo thirrje për gjyq duhet të ketë të sanksionuara edhe pasojat, nëse i akuzuari nuk vjen në gjykim. iii) Kur gjykata vëren se edhe pse i akuzuari është njoftuar dhe nuk është paraqitur, ajo, nëse çmon se prania e tij në proces është e pazëvendësueshme ose beson se i akuzuari është penguar të paraqitet, duhet të vendosë shtyrjen e procesit. iv) I akuzuari nuk duhet të gjykohet në mungesë, nëse është e mundur të transferohen procedimet te një shtet tjetër ose të aplikohet për ekstradim. v) Kur i akuzuari gjykohet në mungesë, provat duhet të merren në mënyrë të zakonshme dhe mbrojtja duhet të ketë të drejtë të ndërhyjë. vi) Një vendim gjykate i dhënë në mungesë duhet t'i njoftohet personit sipas rregullave për njoftimet dhe marrjes dijeni brenda afatit të parashikuar për apelim. Ky afat duhet të fillojë që nga dita e marrjes dijeni efektivisht të personit, përveçse kur ai qëllimisht i fshihet drejtësisë. vii) Çdo personi të gjykuar në mungesë, duhet t'i jepet e drejta për apelim me çdo lloj mjeti ligjor, që do t'i ishte dhënë sikur ai të ishte i pranishëm. viii) Për personin e gjykuar në mungesë, të cilit nuk i është bërë njoftimi në mënyrën e duhur, duhet të ketë një mjet ankimi që t'i mundësojë atij shfuqizimin e vendimit. ix) Një person i gjykuar në mungesë, por që njoftimi i është bërë në rregull, duhet të ketë të drejtën e një rigjykimi në mënyrën e zakonshme, nëse ai mund të provojë mungesën e tij para gjykatës për arsye të pavarura nga vullneti i tij.

Gjykata Europiane është shprehur se të informosh dikë për një proces të hapur kundër tij është një akt gjyqësor i një rëndësie të veçantë, që duhet bërë në përputhje me kërkesat procedurale dhe thelbësore, të cilat garantojnë ushtrimin efektiv të të drejtave nga ana e të pandehurit. Njoftimi i paqartë dhe joformal nuk mjaftojnë. Nëse mund të pranohet një njoftim edhe tërthorazi, heqja dorë duhet të jetë e qartë. Është një e drejtë e personit të dënuar *in absentia*, i cili nuk rezulton se ka hequr dorë në mënyrë të qartë nga e drejta e tij për t'u paraqitur në gjykim, të ketë në të gjitha rastet një vendim të ri mbi akuzat. (*Sejdovic kundër Italisë 2000.*) Sipas praktikës së Gjykatës Europiane, është detyrë e autoriteteve shtetërore përkatëse që të njoftojnë në mënyrë rigorozë, konform kërkesave procedurale, të pandehurin ndaj të cilit ka filluar një proces penal, pasi vetëm në këtë mënyrë mund të arrihet në përfundimin se i pandehuri ka hequr dorë me vullnetin e tij të lirë nga pjesëmarrja në gjykim. Vërtetimi i këtyre fakteve, sipas kësaj gjykate, për të dyja rastet, është detyrë e organeve kompetente. Dispozitat procedurale për njoftimet vendosin një rend të caktuar për mënyrën e njoftimit të akteve për të pandehurin, prandaj duhet respektuar rendi sipas preferencës

ligjore për këtë qëllim. Me këtë detyrim të organeve përkatëse shtetërore, për të njoftuar në mënyrë rigorozë të pandehurin dhe për të provuar se ai i fshihet drejtësisë, është e lidhur e drejta e tij për të marrë pjesë në gjykim, si dhe e drejta e gjykatës për të vendosur për gjykimin e tij në mungesë kur janë respektuar në mënyrë rigorozë dispozitat për njoftimin.

Në lidhje me përfaqësimin dhe ushtrimin e së drejtës së ankimit të të pandehurit, nga mbrojtësi i caktuar nga familjarët e tij, në vendimin e Gjykatës Kushtetuese nr. 30, datë 17.6.2010, është pranuar se “..... E drejta e të pandehurit për të marrë pjesë në gjykim, si dhe për të zgjedhur përfaqësuesit ligjorë është një e drejtë kushtetuese vetjake, e cila nuk mund të transferohet te familjarët. Po ashtu, parashikimi në nenin 48/3 për mundësinë e familjarëve për të pajisur me prokurë mbrojtësin e të pandehurit, nuk nënkupton transferimin e së drejtës për të zgjedhur mbrojtësin nga i pandehuri te familjarët, por nënkupton edhe ushtrimin e vullnetit të këtij të pandehuri nëpërmjet familjarëve. Me fjalë të tjera, i pandehuri e ushtron këtë të drejtë vetjake nëpërmjet familjarëve të tij, të cilët kanë mundësinë objektive për të kontaktuar me avokatë, në mënyrë që këta të fundit të shqyrtojnë mundësinë për të marrë cilësinë e mbrojtësit ligjor të të pandehurit. Në këto kushte, në qoftë se ka mospërputhje ndërmjet vullnetit të të pandehurit dhe vullnetit të familjarëve të tij, që kanë keqinterpretuar vullnetin e të pandehurit ose kanë pasur një vullnet të ndryshëm për mbrojtësin ligjor, duhet të mbizotërojë vullneti i të pandehurit, i cili në çdo rast mund të refuzojë ose shkarkojë mbrojtësin e zgjedhur nga familjarët Në rastin e gjykimin në mungesë, GJEDNJ-ja përcakton qartë se është detyrë e autoriteteve publike që të informojnë të pandehurin nëse ka ose jo një procedim penal në ngarkim të tij, pasi vetëm në këtë mënyrë mund të arrihet siguria se i pandehuri ka hequr dorë me vullnetin e tij të lirë nga pjesëmarrja në gjykim. Në këtë mënyrë duhet që autoritetet shtetërore të marrin të gjitha masat e nevojshme për të informuar të pandehurin dhe vetëm nëse janë të sigurt se ai ka marrë njoftim në formën që parashikon ligji, atëherë mund të vazhdohet me procedimin në mungesë. Pra, lejohet zgjedhja e avokatit nga ana e familjarëve vetëm nëse këta të fundit shprehin vullnetin e të pandehurit për të hequr dorë nga pjesëmarrja në proces dhe jo të investohen me këtë zgjedhje, nëse nuk kanë kontakte me të pandehurin, çka sipas GJEDNJ-së është detyrë e organeve kompetente shtetërore. E njëjta situatë është edhe për sa i përket ankimit. Familjarët e të pandehurit mund të paraqesin ankim vetëm në rast se janë duke përmbushur vullnetin e të pandehurit dhe vetëm nëse i pandehuri ka dijeni se ndaj tij ka filluar e po zhvillohet një proces penal. Në këtë mënyrë është rigoroz zbatimi i procedurave të njoftimit. Duke këmbëngulur për domosdoshmërinë e njoftimit konform kërkesave ligjore dhe standardeve për këtë problem në çështjen Sejdivic kundër Italisë, GJEDNJ-ja u shpreh se nuk përbën provë për të vërtetuar se i pandehuri po i shmanget gjykimin nga vetë fakti se i pandehuri është larguar nga vendbanimi dhe nuk gjendet menjëherë pasi ka ndodhur vepra. Në këto kushte, gjykata duhet të pranojë mbrojtësin e zgjedhur nga familjarët e të pandehurit vetëm nëse provon se ato po veprojnë në bazë të porosisë që kanë marrë nga i pandehuri. Po i njëjti arsyetim duhet të ndiqet edhe në rastin kur është një avokat i zgjedhur nga familjarët e të pandehurit që kërkon rivendosjen në afat për të ankimuar vendimin e një shkalle më të ulët. Në këtë rast gjykata duhet të hetojë nëse vërtet i pandehuri nuk ka pasur dijeni për gjykimin e zhvilluar kundër tij dhe nëse mbrojtësi ligjor i zgjedhur nga familjarët e të pandehurit është zgjedhur me dijeninë e këtij të fundit”.

Nga ana tjetër, Kolegjet e Bashkuar të Gjykatës së Lartë në vendimin e tyre udhëzojnë të gjykuarin se: “.....në kushtet kur ka ezauruar të drejtën e ankimit dhe kur Gjykata e Lartë është shprehur njëherë me vendim në lidhje me rekursin e paraqitur prej tij, **mund të zgjidhte mënyra të tjera ankimi**, të parashikuara nga ligji, kundër vendimeve gjyqësore që ai kundërshton. Rishqyrtimi i rekursit nga Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, në kushtet kur ai është shprehur njëherë në lidhje me mospranimin e rekursit të paraqitur nga pala, jo për shkak të paraqitjes së tij tej afatit ligjor, bie ndesh me parimin e res judicata (gjëja e gjykuar), pasi i njëjti Kolegj nuk mund të shqyrtojë dhe shprehet dy herë në lidhje me rekursin e paraqitur nga e njëjta palë kundër të njëjtit vendim të

gjykatës së apelit". Sa sipër vjen në kundërshtim me frymën edhe udhëzimet e Konventës Europiane të D.NJ., e cila u lë shteteve kontraktuese një diskrecion të gjerë lidhur me zgjedhjet e mjeteve, për të siguruar se sistemi i tyre ligjor është në përputhje me kërkesat e nenit 6 të Konventës. Detyra e Gjykatës Europiane është të shqyrtojë nëse rezultati që Konventa kërkon është arrirë nga shtetet kontraktuese. Veçanërisht mjetet procedurale, të ofruara nga legjislacioni i brendshëm dhe praktika, duhet të tregojnë se kanë qenë efektive, kur një person i akuzuar penalisht as nuk ka hequr dorë nga të drejtat e tij për t'u dëgjuar dhe mbrojtur personalisht, dhe as nuk i është fshehur drejtësisë. **Mospranimi për të rihapur procedurat e zhvilluara në mungesë të të akuzuarit, pa asnjë të dhënë se i akuzuari ka hequr dorë nga të drejtat e tij për të qenë i pranishëm, konsiderohet "një shkelje flagrante dhe mohim i drejtësisë"**. Rihapja e çështjes brenda afateve ligjore, kundër një vendimi të dhënë në mungesë, kur mbrojtësi e kishte autoritetin për të kërkuar pranimin e provave të reja, e bëjnë të detyrueshëm ndryshimin e vendimit dhe të akuzave, në atë mënyrë që procedimet në tërësi do të konsiderohen të drejta (*Stoichkov kundër Bullgarisë*). As një shkronjë, por as dhe shpirti i nenit 6 të Konventës nuk e ndalojnë një person të heqë dorë nga të drejtat e tij, me dëshirë shprehimisht ose taktikisht. Por megjithatë për qëllimet e Konventës do të konsiderohet efektive, që të drejtat e atij, që ka hequr dorë prej tyre, të sanksionohen pa ekuivoke dhe të shoqërohen me një minimum të garancive, për shkak të rëndësisë së tyre.

Duke pasur parasysh sa sipër, Gjykata Kushtetuese ka konkluduar se në zbatim të nenit 46 të Konventës lind detyrimi, si për çdo shtet nënshkrues të saj, edhe për Republikën e Shqipërisë që të bëjë të mundur lejimin e shtetasve, që efektivisht nuk kanë pasur dijeni për një procedim penal në ngarkim të tyre, të kenë të drejtën për rihapjen e procesit gjyqësor në përputhje me nenin 147 të Kodit të Procedurës Penale Gjykata Kushtetuese çmon se ky detyrim lind edhe për të gjitha organet gjyqësore të çdo shkalle, përfshirë edhe gjykatën referuese, e cila ka detyrimin që legjislacionin e brendshëm ta aplikojë në përputhje me Kushtetutën dhe KEDNJ-në. Kur ligjet kombëtare lejojnë realizimin e gjyqësor në mungesë për një person "të akuzuar penalisht", menjëherë sapa ai merr dijeni për këtë proces, duhet të ketë mundësinë e së drejtës për t'u dëgjuar nga gjykata për një vendim të freskët mbi pretendimet e akuzës. Autoritetet kombëtare kanë një marzh vlerësimi për zgjedhjen e mjeteve në sistemet e tyre ligjore, por, me kusht që këto mjete juridike të jenë në përputhje me standardet e vendosura nga neni 6/1 i Konventës (*Colozza kundër Italisë, 1985*).

Për më tepër që Kolegjet e Bashkuara në kushtet kur jemi përpara një vendimi unifikues duhet të tregonin qartësisht se **cilat janë rrugët ligjore (për të realizuar një "rigjykim"), që duhet të ndjekë një i pandehur i gjykuar në mungesë**, për të cilin nuk vërtetohet t'i jetë fshehur hetimit dhe gjykimin të çështjes, nuk është njoftuar dhe nuk i është komunikuar personalisht asnjë akt i procedimit hetimor e gjyqësor dhe nuk vërtetohet përputhja e vullnetit të tij me atë të familjarëve të cilët i kanë caktuar mbrojtës. Referuar dispozitave të Kodit të Procedurës Penale, në kushtet kur rishikimi i një vendimi penal mbështetur në nenin 450 të Kodit të Procedurës Penale kërkon në mënyrë taksative ekzistencën e njërit prej katër kushteve (kushte, të cilat nuk kanë të bëjnë me sa arsyetohet më lart), mendojmë se i vetmi mjet për ushtrimin e së drejtës kushtetuese për ankim (rekurs) të të pandehurit do të ishte rivendosja e tij në afatin e paraqitjes së rekursit.

2. Në lidhje me pyetjen e shtruar se: "Nëse gjykata më e lartë vendos mospranimin e ankimit ndaj vendimit të gjykatës më të ulët për shkak të kalimit të afatit, a mund të kërkohej rivendosje në afat për të ushtruar ankim ndaj të njëjtit vendim?", Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë kanë arritur në përfundimin unifikues si më poshtë: "**Në rastet kur gjykata më e lartë ka vendosur mospranimin e ankimit ndaj vendimit të gjykatës më të ulët, për shkak të kalimit të afatit, i pandehuri apo mbrojtësi i tij mund të kërkojnë rivendosjen në afat të së drejtës për të ushtruar ankim ndaj të njëjtit vendim**". Për sa i përket këtij përfundimi të Kolegjeve të Bashkuara, ne gjyqtarët në pakicë vlerësojmë se ai është i mbështetur në ligj me të njëjtin arsyetim që bëjnë Kolegjet, por nuk jemi dakord me arsyetimin se vetëm në këtë rast i pandehuri apo mbrojtësi i tij

mund të kërkojnë rivendosjen në afat të së drejtës për të ushtruar ankim, pasi siç arsyetuaam më lart, të pandehurit duhet t'i njihet kjo e drejtë edhe për rastet e pikës 1 të këtij vendimi. Pavarësisht të qenit pro mendimit të shumicës për këtë sentencë unifikuese, në kushtet kur kjo sentencë unifikuese nuk ka të bëjë drejtpërdrejt me rastin në gjykim dhe me atë çka është vendosur nga Kolegjet e Bashkuara (pasi pyetja dhe sentenca unifikuese janë përfshirë në vendim vetëm për efekt unifikimi), ne gjyqtarët në pakicë mbetemi tërësisht kundër vendimit për mospranimin e rekursit të të pandehurit, të vendosur nga Kolegjet e Bashkuara.

3. Për sa i përket pyetjes së fundit (të tretë), të shtruar nga Kolegji Penal se: “Në rastin e më shumë se një të pandehuri, kur çështja shqyrtohet mbi bazën e ankimit të një pjese të tyre, të pandehurit që nuk kanë ushtruar të drejtën e ankimit, a u lind kjo e drejtë pasi vihen në dijeni të vendimit, nëse gjykata më e lartë në përfundim është shprehur për të gjithë të pandehurit bashkë?”, Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë kanë arritur në përfundimin unifikues se:

“Në çështjet penale me disa të pandehur, gjykata nuk duhet të pranojë kërkesën për rivendosje në afat të së drejtës së ankimit, të paraqitur nga i pandehuri, i cili nuk ka ushtruar ankim, kur konstatohet se çështja është gjykuar mbi bazën e ankimit të një bashkë të pandehuri.

Pavarësisht sa më sipër, në çështjet penale me disa të pandehur, gjykata duhet të pranojë kërkesën për rivendosje në afat të së drejtës së ankimit, të paraqitur nga i pandehuri, i cili nuk ka ushtruar ankim, kur ankimi i bashkë të pandehurit nuk është pranuar për një nga shkaqet e parashikuara në pikën 1 të nenit 420 të Kodit të Procedurës Penale, si dhe kur gjykata është shprehur në vendim vetëm për ankimin e të pandehurit që ka ushtruar të drejtën e ankimit dhe jo për gjithë të pandehurit.”

Paragrafi i parë i këtij përfundimi unifikues mbështetet në nenin 416 të Kodit të Procedurës Penale, i cili parashikon se: “Ankimi i bërë nga një i pandehur, kur nuk bazohet vetëm në motive personale, vlen edhe për të pandehurit e tjerë.....”. Në interpretim të kësaj dispozite, Kolegjet e Bashkuara arsyetojnë se: “.....në çdo rast, ankimi, i cili është pranuar për t'u shqyrtuar nga gjykata, i heq mundësinë të pandehurit (bashkë i pandehur), i cili nuk ka ushtruar ankim, vetë ose nëpërmjet mbrojtësit të tij, që të kërkojë rivendosjen në afat për shkak se, bazuar në dispozitën e cituar më sipër, ai do të konsiderohet se e ka ezauruar të drejtën e ankimit. Për rrjedhojë, në kushtet kur gjykata është investuar në shqyrtimin e ankimit dhe është shprehur për bazueshmërinë ligjore të pretendimeve të parashtruara në ankim, i pandehuri nuk legjitimohet të kërkojë rivendosje në afat”. Ne gjyqtarët në pakicë, mbështetur në argumentet e dhëna nga ana jonë, në përgjigje të pyetjes së parë të shtruar për zgjidhje, çmojmë se nga ky përfundim unifikues duhej të përjashtoheshin rastet kur i pandehuri, që nuk ka paraqitur ankim, është gjykuar në mungesë, nuk vërtetohet se i fshihet procedimit, nuk vërtetohet dijenia e tij mbi gjykimin dhe aktet e tij, si dhe nuk përputhet vullneti i tij me atë të familjarëve për caktimin nga këta të fundit të një mbrojtësi.

Nga ana tjetër, jemi dakord me përfundimin unifikues të paragrafit të dytë, sipas të cilit në rast se ankimi i paraqitur prej bashkë të pandehurit tjetër, nuk është pranuar për një nga shkaqet e parashikuara në pikën 1 të nenit 420 të Kodit të Procedurës Penale, i pandehuri (bashkë i pandehur), i cili nuk ka ushtruar ankim, legjitimohet të kërkojë rivendosje në afat të të drejtës së tij për t'u ankuar kundër vendimit të gjykatës.

Edhe në këtë rast, megjithëse edhe për këtë përfundim unifikues jemi dakord, me përjashtimin e përmendur më lart, për shkak se në çështjen në gjykim i pandehuri ka ushtruar rekurs, mendojmë se përgjigja e pikës së tretë nuk ndikon në zgjidhjen e çështjes, por ka vetëm vlera për unifikimin e praktikës gjyqësore, ndaj përsëri mbetemi tërësisht kundër vendimit të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë.

Përfundimisht, gjyqtarët në pakicë vlerësojnë se nuk duhej të ishte vendosur mospranimi i rekursit të të pandehurit Edmond Spahaj për shkaqet e përshkruara në vendimin e shumicës së Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë, por duke u gjykuar, çështja në themel të merrej në shqyrtim rekursi i të pandehurit në lidhje me vërtetimin ose jo të shkaqeve të parashikuara nga neni

432 i Kodit të Procedurës Penale, duke u vendosur në fund sipas njërës prej rasteve të përcaktuara në nenin 441 të Kodit të Procedurës Penale.

Anëtarë: Gani Dizdari, Andi Çeliku

VENDIM
Nr. 4, datë 15.4 2011

NË EMËR TË REPUBLIKËS

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë të përbëra nga:

Shpresa Beçaj	kryetare
Besnik Imeraj	anëtar
Gani Dizdari	anëtar
Ardian Dvorani	anëtar
Fatos Lulo	anëtar
Ardian Nuni	anëtar
Arjana Fullani	anëtare
Evelina Qirjako	anëtare
Guxim Zenelaj	anëtar
Majlinda Andrea	anëtare
Andi Çeliku	anëtar
Aleksandër Muskaj	anëtar
Mirela Fana	anëtare
Medi Bici	anëtar,

në seancën gjyqësore të datës 15.4.2011 morën në shqyrtim çështjen penale nr. 7/6 me të:

GJYKUAR: Adrian Qiqi, *i datëlindjes 16.5.1979*.

AKUZUAR: Për kryerjen e veprës penale të “vrasjes me dashje” në bashkëpunim, parashikuar nga nenet 76 e 25 të Kodit Penal.

Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, me vendimin nr. 1372, datë 26.11.2007, ka vendosur:

- Deklarimin fajtor të Adrian Jorgo Qiqi për kryerjen e veprës penale të “vrasjes me dashje” në bashkëpunim, bazuar në nenet 76 e 25 të Kodit Penal, dënimin e tij me 16 vjet burgim.

- Në zbatim të nenit 51 të Kodit Penal, dënimin përfundimtar të të pandehurit Adrian Qiqi me 8 (tetë) vjet burgim.

- Vuajtja e dënimit për të pandehurin Adrian Qiqi të fillojë nga dita e ndalimit, datë 11.8.2006 dhe të kryhet në burg të sigurisë së lartë.

- Prova materiale: Gëzhoja me përmasa 24 mm dhe diametër 7.62 mm, e cila mbahet në kartotekën balistike, të asgjësohet.

Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 242, datë 16.4.2008, ka vendosur:

Lënien në fuqi të vendimit nr. 1372, datë 26.11.2007 të Gjykatës së Shkallës së Parë Tiranë.

Kundër vendimit nr. 242, datë 16.4.2008 të Gjykatës së Apelit Tiranë ka ushtruar **rekurs** i gjykuari Adrian Qiqi, i cili parashtron këto shkaqe:

- Vendimet penale janë bazuar në prova, të cilat janë deklaruar absolutisht të pavlefshme dhe të papërdorshme.

- Në seancën e datës 8.10.2007 gjykata e rrethit, me vendim të ndërmjetëm, ka vendosur “Pavlefshmërinë e të gjitha akteve dhe veprimeve hetimore të sjella me fashikullin për gjykim nga ana e akuzës”.

- Deklarimi i dëshmitarit Vasil Cavo është bërë në kundërshtim me ligjin.
- Kemi kërkuar ballafaqimin e dëshmitarëve Ilir Surreli dhe Fatmir Koci me vëllanë e viktimës, por gjykata e apelit nuk e mori parasysh.
- Tërësia e veprimeve hetimore është kryer tërësisht jashtë afatit ligjor të hetimit.
- Prokuroria, por edhe gjykata, janë kontradiktore në momentin që pranojnë se vrasja është kryer në bashkëpunim me një person të paidentifikuar me emrin Bledar.
- Nuk mund të ketë bashkëpunim pa marrëveshje dhe në këtë rast, dhe duke iu referuar qëndrimeve të mbajtura nga Kolegji Penal (vendimi nr. 494, datë 5.11.2008 dhe vendimi nr. 76, datë 9.2.2005), vepra nuk mund të cilësohet si vrasje në bashkëpunim.
- Dëshmitarët okularë kanë pohuar para gjykatës se nuk kanë parë njeri të dalë nga makina e viktimës.
- Adrian Qiqi nuk i është fshehur asnjëherë në 10 vjet organeve të drejtësisë.

Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, me vendim të marrë në seancën gjyqësore të datës 30.6.2010 ka vendosur:

Kalimin e çështjes penale në ngarkim të të gjykuarit Adrian Qiqi për shqyrtim në Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë për njehsimin e praktikës gjyqësore, lidhur me çështjen e cilësimit të veprës penale si të kryer në bashkëpunim.

Çështjet e shtruara për diskutim para Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë janë:

1. Nëse provohet se vepra penale është kryer nga dy ose më shumë persona, prej të cilëve vetëm njëri është identifikuar, a do të kualifikohet vepra e kryer në bashkëpunim pa u identifikuar personi i dytë, apo personat e tjerë nëse janë disa? Në lidhje me identifikimin e bashkëpunëtorit duhet të mbahet parasysh fakti nëse është ai i përgjegjshëm para ligjit për shkak të moshës apo gjendjes mendore.

2. A do të cilësohet vepra penale e kryer në bashkëpunim nëse nga organi i akuzës, për shkak të mosidentifikimit të bashkëpunëtorit, nuk është ngritur akuzë ndaj ndonjë personi tjetër apo nuk është vendosur veçimi i çështjes?

KOLEGJET E BASHKUARA TË GJYKATËS SË LARTË,

pasi dëgjuan relatorët Shpresa Beçaj dhe Besnik Imeraj; prokurorin Artur Selmani, që kërkoj lënien në fuqi të vendimit të Gjykatës së Apelit Tiranë; av. Koli Bele, që kërkoj prishjen e dy vendimeve dhe deklarimin e pafajshëm të të gjykuarit ose pushimin e çështjes në ngarkim të tij; dhe si shqyrtuan në tërësi çështjen,

VËREJNË:

Prokuroria e Rrethit Gjyqësor Tiranë ka paraqitur për gjykim procedimin penal nr. 414, datë 8.4.1997 në ngarkim të të pandehurit Adrian Qiqi, i akuzuar për kryerjen e veprës penale të “*vrasjes me dashje*” në bashkëpunim, parashikuar nga nenet 76 e 25 të Kodit Penal.

Gjykatat e faktit, në përfundim të shqyrtimit gjyqësor, kanë pranuar këto rrethana të ngjarjes:

Në datën 2.4.1997, në rrugën “At Nikolla”, Tiranë, është vrarë me armë zjarri në makinën e tij shtetasi Odhisea Vasil Çavo, banor i qytetit të Tiranës.

Në këtë datë, Odhisea dhe vëllai i tij, Aleksandër Çavo, ndodheshin në afërsi të banesës së tyre, në bodrumin poshtë pallatit që ata e përdornin për të mbajtur sende të ndryshme dhe veglat e makinës. Ndërkohë që vëllezërit ishin në bodrum, aty kanë ardhur Adrian Qiqi (të cilin e njihnin pasi është rritur në atë lagje) dhe një shok i tij, i panjohur për vëllezërit Çavo. Adriani ua ka prezantuar me emrin Bledar.

Adriani u ka kërkuar ujë për të pirë. Pasi i kanë dhënë ujë, Adriani së bashku me shokun e tij janë larguar, ndërsa Odhisea me Aleksandrin janë ngjitur në banesën e tyre.

Kur dy vëllezërit ndodheshin në banesë, nga një fqinj janë njoftuar se makinën ia kishin hapur dy djem. Odhisea ka zbritur poshtë pas pak minutash. Pas tij ka zbritur edhe Aleksandri, i cili nuk e ka gjetur as makinën tip “Opel Rekord” dhe as Odhisenë. Aleksandri ka mësuar që vëllai i tij, Odhisea, ishte larguar me makinën e tij së bashku me Adrian Qiqin.

Aleksandri ka filluar ndjekjen e tyre me makinën e fqinjit Fatmir Koçi, e cila drejtohej nga Fatmiri, i shoqëruar edhe nga fqinji tjetër Ilir Surreli. Aleksandri ka qëndruar në sediljen e parë të makinës.

Duke ecur nëpër rrugën “Mihal Grameno” ata kanë parë autoveturën e Odhiseas dhe e kanë ndjekur atë në largësi shikimi. Kanë vënë re që makina ka shkuar deri te lokali i babait të Adrian Qiqit, Jorgo Qiqi, që ndodhej në oborrin e QSUT-së “Nënë Tereza” Tiranë. Nga makina ka dalë Adrian Qiqi dhe ka hyrë brenda në lokal.

Aleksandri ka zbritur nga makina, e cila ndodhej disa metra larg makinës tjetër dhe e ka pyetur të vëllanë se çfarë po ndodhte, por, Odhisea i ka thënë: *“Ik në shtëpi se do të marr atë që më kanë marrë dhe do të kthehem”*.

Pas kësaj bisede të shkurtër, Aleksandri ka hipur përsëri në makinën me të cilën kishte ndjekur të vëllain dhe të gjykuarin Adrian Qiqi dhe ka qëndruar në pritje.

Në veturën “Opel Rekord” të Odhisesë ka hipur sërish Adrian Qiqi dhe janë larguar, ndërsa Aleksandri ka vazhduar t’i ndjekë nga pas me autoveturë.

Drejtimi i lëvizjes ka qenë në rrugën “Bardhyl” që është segment i Unazës, mandej në rrugën “Hoxha Tahsim”. Këtu, makina “Opel Rekord” ka ndaluar para një banese, për të cilën dëshmitari Aleksandër Çavo ka shpjeguar se kishte nr.206.

I gjykuari Adrian Qiqi ka zbritur nga makina, ka hyrë në këtë banesë dhe ka dalë pas pak minutash i shoqëruar nga personi tjetër, që pak më parë, te bodrumi poshtë shtëpisë së tyre, e kishte prezantuar me emrin Bledar.

Më pas vetura “Opel Rekord” ka ecur nëpër rrugica deri në rrugicën “At Nikolla”. Sapo vetura “Opel Rekord” ka hyrë në rrugicë dhe ka ecur për disa metra, kur ishte pothuaj në mes të saj, është dëgjuar një krismë.

Në këto çaste, në të njëjtën rrugicë ka hyrë edhe vetura në të cilën ishin Aleksandri së bashku me dy fqinjët e tij. Nga vetura “Opel Rekord”, që tashmë ishte e ndaluar, dëshmitari Aleksandër Çavo ka parë që kanë dalë i gjykuari Adrian Qiqi dhe shoku i tij me emrin Bledar, të cilët janë larguar me vrap në drejtim të kundërt me makinën tjetër.

Kur kanë shkuar te makina, Aleksandri dhe dy fqinjët e tij kanë vënë re që Odhisea ishte i rënë përmbys mbi timon, i vdekur. Ai kishte një plagë me armë zjarri në faqen e djathtë.

Pasi kanë krijuar bindjen mbi bazën e çmuarjes së provave të shqyrtuara në gjykim, gjykatat e faktit kanë deklaruar fajtor dhe dënuar të gjykuarin për veprën penale të vrasjes së kryer në bashkëpunim.

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë, duke konstatuar se lidhur me çmuarjen dhe vlerësimin e provave gjykatat e faktit kanë zbatuar drejt kërkesat e nenit 152 dhe 380 të Kodit të Procedurës Penale, pasi në marrjen e vendimit për të gjykuarin Qiqi kanë përdorur vetëm prova, të cilat janë verifikuar në shqyrtimin gjyqësor dhe bindjen e kanë krijuar pa i dhënë vlerë të paracaktuar asnjë prove, e gjejnë të bazuar në ligj vendimin e gjykatave lidhur me fajësinë e të gjykuarit Adrian Qiqi.

Lidhur me faktin përse vepra penale e kryer nga i gjykuari duhet të kualifikohet edhe sipas dispozitës së nenit 25 të Kodit Penal, si dhe për t’u dhënë përgjigje pyetjeve të shtruar për unifikimin e praktikës gjyqësore, Kolegjet e Bashkuara çmojnë se më parë duhet të bëhet një interpretim i zgjeruar i veprës penale, përgjegjësisë penale dhe kuptimit të bashkëpunimit sipas Kodit tonë Penal.

Sipas dispozitës së nenit 25 të Kodit Penal, ***bashkëpunim konsiderohet kryerja e veprës penale nga dy ose më shumë persona me marrëveshje ndërmjet tyre.*** Në çështjen objekt shqyrtimi, nga pikëpamja e anës objektive, sikurse kanë pranuar të dyja gjykatat, rezulton e provuar se vepra penale është kryer në bashkëpunim mes të gjykuarit Adrian Qiqi dhe një personi tjetër të pidentifikuar për të cilin çështja, sipas nenit 326 të Kodit të Procedurës Penale, është pezulluar dhe organi i prokurorisë ushtron veprimtarinë e tij të mëtejshme procedurale për identifikimin e personit të dyshuar.

Pra, vepra është kryer me më shumë se një person, që në kuptim të nenit 25 të Kodit Penal, ajo është kryer në bashkëpunim mes të gjykuarit dhe një tjetër personi, aktualisht të pidentifikuar.

Sipas ligjit dhe doktrinës së të drejtës penale, që të ndodhemi përpara figurës së veprës penale për efekte të përgjegjësisë penale kërkohet verifikimi i bashkekzistencës së katër elementeve të veprës penale, që janë: objekti, subjekti, ana objektive dhe ana subjektive.

Pra, së pari duhet të ekzistojë nga pikëpamja materiale vepra penale, të jetë cenuar një marrëdhënie shoqërore e mbrojtur nga ligji penal, duke ardhur objektivist një pasojë kriminale nga veprimi ose mosveprimi shoqërisht i rrezikshëm. Në rastin konkret është provuar se shtetasi Odhisea Çavo është vrarë në rrethanat që kanë pranuar gjykatat.

Së dyti, për të pasur figurën e veprës penale, kërkohet që fakti kriminal të jetë pasojë e një veprimi ose mosveprimi të kundërligjshëm, të dënueshëm penalisht të personit që ka kryer veprën penale. Identifikimi i personit, subjektit të veprës penale, ka rëndësi për të përcaktuar në radhë të parë se kush e ka kryer veprën penale dhe në radhë të dytë për të verifikuar nëse, sipas ligjit përgjigjet penalisht për këtë vepër apo përjashtohet nga ajo duke mbetur përgjegjësitë e tjera ligjore jopenale. Në rastin në shqyrtim është provuar se subjekt i kësaj vepre penale janë i gjykuari Adrian Qiqi dhe një person tjetër aktualisht i pidentifikuar.

Së treti, e rëndësishme për përcaktimin e figurës së veprës penale është mënyra se si ajo është kryer, mekanizmi i ndodhjes së ngjarjes, provueshmëria e veprimeve apo mosveprimeve me pasoja penale të subjektit apo subjekteve që e kanë kryer atë. Nga kjo pikëpamje, nga gjykimi i çështjes ka rezultuar e provuar se i gjykuari së bashku me një person të pidentifikuar, e kanë marrë me forcë viktimën me automjetin e tij dhe më pas e kanë qëlluar me armë zjarri duke i shkakuar vdekjen.

Së katërti, shkak/shkaqet apo motivet që kanë çuar në kryerjen e veprës penale janë të rëndësishme për të përcaktuar ndër të tjera edhe vetë figurën e veprës penale, si edhe për të përcaktuar nga pikëpamja materiale dispozitën konkrete për të cilën duhet të përgjigjen personat që kanë kryer veprën penale.

Edhe në këtë këndvështrim, sipas vendimeve të të dyja gjykatave të faktit ka rezultuar e provuar se i gjykuari, së bashku me një person tjetër akoma të pidentifikuar, e kanë kryer veprën për shkak të një detyrimi që viktimja ka pasur ndaj të gjykuarit.

Nga kjo analizë e përmbledhur e elementeve të domosdoshme të figurës së veprës penale rezultojnë të drejta vendimet e të dyja gjykatave për sa i përket faktit kriminal të ndodhur dhe përgjegjësisë penale për të gjykuarin Adrian Qiqi.

E diskutueshme në këtë çështje që ka çuar edhe në nevojën për unifikimin e praktikës gjyqësore është nëse për efekte të cilësimit juridik të saj, ajo është kryer në bashkëpunim apo jo, në kushtet kur njëri nga bashkëpunëtorët nuk është i identifikuar. Të dyja gjykatat kanë pranuar se edhe në këto kushte vepra penale duhet të kualifikohet e kryer në bashkëpunim mes të gjykuarit Adrian Qiqi dhe personit ende të pidentifikuar.

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë edhe këtë përfundim të të dyja gjykatave të faktit e gjejnë të bazuar ligjërisht e për pasojë çmojnë se vendimet e tyre janë të drejta dhe të pacenueshme nga pikëpamja e zbatimit të ligjit.

Megjithatë, qëndrimet e ndryshme të mbajtura nga gjykatat çojnë në nevojën e interpretimit të unifikuar të praktikës gjyqësore nga Kolegjet e Bashkuara, me qëllim stabilizimin e mendimit

juridik dhe të praktikës gjyqësore për të ardhmen në lidhje me kuptimin e bashkëpunimit në një vepër penale.

Ashtu sikurse u arsyetua më sipër, për t'u ndodhur përpara figurës së veprës penale duhet të bashkekzistojnë të katër elementet e saj, por nëse ajo është kryer nga një apo më shumë persona, kjo s'ka të bëjë me vetë ekzistencën e veprës (e cila qëndron që në momentin e verifikimit të katër elementeve të saj), por me rrethanat dhe rrezikshmërinë shoqërore të saj.

Kodi ynë Penal institutin e bashkëpunimit e ka parashikuar në dy forma të ndryshme, nëpërmjet kualifikimit të cilësuar të vetë veprës penale, ose me konsiderimin e saj të kryer në rrethana rënduese në kuptim të nenit 50/gj të tij.

Në këtë drejtim, që dispozita e nenit 25 e Kodit Penal të gjejë zbatim, kërkohet bashkekzistenca e dy elementeve të rëndësishme: - e para, që vepra të jetë kryer nga dy ose më shumë persona; dhe - e dyta, që kjo vepër të jetë kryer në marrëveshje ndërmjet tyre.

Sikurse u analizua më sipër, nga pikëpamja e anës objektive kërkohet që vepra penale të jetë kryer nga jo më pak se dy persona, pra të provohet që në kryerjen e saj të kenë marrë pjesë më shumë se një person, pavarësisht rolit dhe veprimeve të kryera nga secili prej tyre, të cilat çmohen dhe përcaktohen nga gjykatat e faktit referuar rrethanave të faktit, në përputhje me parashikimet e nenit 26 të Kodit Penal.

Nga pikëpamja e anës subjektive kërkohet, gjithashtu, marrëveshja e këtyre personave në kryerjen e veprës penale.

Shtrohet pyetja, nëse mund të ketë marrëveshje në kuptim të kësaj dispozite ndërmjet një personi që ka përgjegjësi penale sipas ligjit dhe një personi tjetër, i cili në momentin e gjyqimit mbetet i paidentifikuar, apo për shkak të moshës ose paaftësisë së tij mendore nuk mban përgjegjësi penale.

Për t'i dhënë përgjigje sa më sipër, si dhe për të arritur në konkluzionet unifikuese, ndër të tjera, Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë mbajnë parasysh një nga parimet themelore të së drejtës penale, atë të autonomisë së përgjegjësisë, quajtur ndryshe edhe si parimi i përgjegjësisë personale të personit që kryen vepër penale.

Sipas këtij parimi, çdo person mban përgjegjësi sipas ligjit penal për veprimet e paligjshme të kryera nga ana e tij në kufijtë e fajit të vet, kjo pavarësisht rrethanave në të cilat është kryer vepra penale.

Kolegjet e Bashkuara theksojnë se parimi i autonomisë së përgjegjësisë shfaqet në bashkëpunimin e dy ose më shumë personave në kryerjen e veprës penale në formën e dhënies të secilit prej tyre të një kontributi material ose moral në kryerjen e veprës penale. Në këtë drejtim doktrina ka pranuar se për të qenë në kushtet e bashkëpunimit "... mjafton që pjesëmarrësi të ketë influencë mbi një detaj të veprimit kriminal të ndërmarrë, qoftë lidhur me të mirën apo të drejtën e mbrojtur, qoftë lidhur me planin organizues ...". Në këtë logjikë përfshihen si veprimet *ex ante*, ashtu edhe ato *ex post* të autorit në kryerjen e veprës penale, me kushtin që të kenë ndikuar apo të kenë synuar pasojën kriminale.

Dallimi mes aplikimit të parimit të autonomisë së përgjegjësisë në veprat penale me një autor të vetëm, nga ato të kryera në bashkëpunim, qëndron në faktin se në rastin e parë autori duhet të ketë kryer edhe materialisht veprën penale, ndërsa në rastin e bashkëpunimit mjafton edhe që ai të ketë lehtësuar kryerjen e veprës penale nga persona të tjerë.

Kolegjet e Bashkuara vlerësojnë se ana subjektive është një nga komponentët strukturorë të institutit të bashkëpunimit, i cili kërkon si element të domosdoshëm ekzistencën e një marrëveshjeje për kryerjen e veprës penale.

Në përcaktimin e kushteve të marrëveshjes për kryerjen e veprës penale në bashkëpunim, Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë çmojnë se ana subjektive në kryerjen e veprës penale në bashkëpunim konsiston në dy elemente: - ndërgjegjia dhe vullneti i personit për të kryer veprën

penale; dhe - vullneti për të bashkëpunuar me persona të tjerë për kryerjen e saj.

Që një veprë penale të konsiderohet e kryer në bashkëpunim ekzistenca e një marrëveshjeje paraprake në kryerjen e saj nuk është e domosdoshme, por mjafton edhe marrëveshja e paparashikuar, e cila mund të shfaqet gjatë kryerjes së veprës penale, me kushtin që secili prej autorëve të jetë i ndërgjegjshëm për veprimet e të tjerëve.

Lidhur me kushtet që duhet të plotësojë **marrëveshja** mes dy ose më shumë personave për të kryer veprën penale, në mënyrë që të ndodhemi përpara institutit të bashkëpunimit, Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë vlerësojnë se mes marrëveshjes në kuptimin e ligjit civil dhe marrëveshjes në kuptimin e ligjit penal, ekziston një dallim esencial dhe se ligji penal zbaton një standard të ndryshëm nga ai civil lidhur me kuptimin e marrëveshjes.

Në këtë drejtim, Kolegjet e Bashkuara theksojnë se në kuptimin e së drejtës civile, **marrëveshja** përbën një veprim juridik që, sipas nenit 189 të Kodit Civil, përkufizohet si: “... shfaqja e ligjshme e vullnetit të personit fizik ose juridik që synon të krijojë, të ndryshojë ose të shuajë të drejta ose detyrime civile”.

Duke qenë një formë e ligjshme e shprehjes së vullnetit, në të drejtën civile, një nga elementet e domosdoshme për vlefshmërinë e marrëveshjes është edhe zotësia e plotë për të vepruar e personave (me përjashtim të një kategorie të caktuar veprimesh të përcaktuara në nenet 7 dhe 8 të Kodit Civil, të cilat mund të kryhen edhe nga personi pa zotësi për të vepruar ose personi me zotësi për të vepruar¹). Neni 92/c i Kodit Civil parashikon si pasojë të mosekzistencës së këtij elementi pavlefshmërinë absolute.

Ndërkaq, kuptimi i marrëveshjes, sipas nenit 25 të Kodit Penal, është krejtësisht i ndryshëm nga sa më sipër. Kuptimi i marrëveshjes në të drejtën penale, ndryshe nga e drejta civile, lidhet me shprehjen e vullnetit të dy ose më shumë personave për të kryer një veprim të paligjshëm dhe ligjërisht të dënueshëm. Kjo shprehje vullneti mund t'i paraprijë veprës penale, ose të jetë e atëçastshme.

Duke qenë një formë e shfaqjes së vullnetit për të kryer një veprim të paligjshëm, marrëveshja për të kryer një veprë penale nuk u nënshtrohet kushteve të vlefshmërisë që duhet të plotësojë marrëveshja si një veprim juridik në të drejtën civile. I vetmi kusht për pranimin e saj është të provuarit se mes autorëve ka ekzistuar një marrëveshje për kryerjen e veprës penale.

Cilësitë personale që mund të kenë eventualisht një apo disa nga autorët e veprës penale, si: mosha e mitur, mungesa e përgjegjshmërisë mendore etj., janë elemente që shërbejnë për përjashtimin e tyre nga përgjegjësia penale, por nuk cenojnë **marrëveshjen** e arritur për kryerjen e veprës penale.

Ndryshe nga ligji civil, Kodi Penal në dispozitat e tij nuk ka parashikuar asnjë kusht që duhet të plotësojë marrëveshja mes autorëve të veprës penale sipas nenit 25 të tij. Kjo pasi në nenet 12 dhe 17 të tij, Kodi Penal, duke përcaktuar rastet e përjashtimit nga përgjegjësia penale, indirekt ka përcaktuar edhe pasojat që vijnë në rastet kur vepra penale kryhet nga një person i mitur apo i paqëndrueshëm mendërisht. Në secilin nga këto raste vepra penale gjithsesi ekziston, por cilësitë e veçanta të personit bëjnë që ai të përjashtohet nga përgjegjësia penale apo t'i ulet dënimi.

Për rrjedhojë, edhe marrëveshja e arritur për të kryer një veprë penale në bashkëpunim me një person që nuk mban përgjegjësi penale ekziston, por cilësitë e njërit apo disa prej autorëve, bazuar po në parimin e autonomisë së përgjegjësive, nëse është rasti, mund të bëjnë që personi konkret të përjashtohet nga përgjegjësia penale apo të përfitojë lehtësi që ligji parashikon.

¹ Sipas nenit 10 të Kodit Civil “*Personi madhor, që për shkak sëmundjeje psikike ose zhvillimi të metë mendor, është tërësisht ose pjesërisht i pazoti të kujdeset për punët e tij, mund t'i hiqet ose t'i kufizohet zotësia për të kryer veprime juridike me vendim të gjykatës*”. Në këto raste personit që me vendim gjykate i është hequr zotësia për të vepruar barazohet me të miturin nën katërmbëdhjetë vjeç, ndërsa personit që me vendim gjykate i është kufizuar zotësia për të vepruar barazohet me të miturin mbi katërmbëdhjetë vjeç.

Duke parashikuar parimin e autonomisë së përgjegjësive si një nga parimet themelore të së drejtës penale, ligjvënësi ka dashur të përjashtë mundësinë që njëri autor i veprës penale të përfitojë nga cilësitë e autorit tjetër. Kjo është edhe arsyeja pse si kusht i vetëm për ekzistencën e *marrëveshjes*, sipas nenit 25 të Kodit Penal, mjafton vullneti i autorëve për të kryer veprën penale. Çdo rrethanë tjetër e faktit mund të ndikojë në përjashtimin apo llojin dhe masën e dënimit të secilit prej autorëve, por nuk cenon marrëveshjen e tyre si element i bashkëpunimit, gjë që merr përgjigje rast pas rasti sipas rrethanave të provuara të kryerjes së veprës penale.

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë vlerësojnë se që të ndodhemi në kushtet e bashkëpunimit duhet të bashkekzistojnë si kushte *sine qua non*:

1. dy ose më shumë subjekte (pluralitet personash);
2. realizimi i faktit kriminal në të gjitha elementet e tij materiale;
3. dhënia e një kontributi rilevant në kryerjen e veprës penale nga secili prej bashkëpunëtorëve;

4. ana subjektive, të paktën në formën e saj minimale, që është dijenia e të paktën njërit prej bashkëpunëtorëve për të bashkëpunuar me të tjerët në kryerjen e faktit kriminal.

Kolegjet e Bashkuara theksojnë se karakteristikë e veprës penale të kryer në bashkëpunim është uniteti i anës subjektive të veprës penale të kryer në bashkëpunim. Megjithatë, Kolegjet e Bashkuara vërejnë se, megjithëse përgjegjësia penale është e njëjtë për të gjithë autorët e veprës, shkalla e tyre e përgjegjësive ndryshon në varësi të veprimeve apo mosveprimeve të tyre konkrete, për të cilat ata përgjigjen personalisht. Kjo pasi, si në rastin kur vepra penale kryhet nga një person i vetëm, ashtu edhe në rastin e bashkëpunimit, në të drejtën penale gjen zbatim *parimi i përgjegjësive personale*, duke bërë që për secilin prej bashkëpunëtorëve të verifikohen më vete ekzistenca e elementeve objektive dhe subjektive të figurës së veprës penale, pavarësisht rolit të tyre në realizimin e saj sipas nenit 27 të Kodit Penal.

Verifikimi i katër elementeve të mësipërme bën që vepra penale të cilësohet e kryer në bashkëpunim, pavarësisht rolit që ka kryer secili prej bashkëpunëtorëve në realizimin e veprës penale me veprimet apo mosveprimet e tij dhe pavarësisht përgjegjësive penale që ai mban për këto veprime a mosveprime, përcaktimi i të cilave u takon rrethanave të faktit të provuara në gjykim. Në cilësimin juridik të veprës penale, marrja e cilësisë së bashkëpunëtorit në kryerjen e një vepre penale ekziston që në momentin që plotësohen kushtet e sipërpërmendura dhe qëndron e pavarur nga fakti nëse njëri prej bashkëpunëtorëve është ose jo person që mban përgjegjësi penale.

Sa më sipër, çon në përfundimin se secili prej bashkëpunëtorëve në veprën penale mban përgjegjësi penale për veprën konkrete, të kryer në bashkëpunim, pavarësisht karakteristikave subjektive që mund të kenë bashkëpunëtorët e tjerë.

Kështu, mund të ndodhë që njëri nga subjektet e veprës penale të jetë bashkëpunëtor në veprën penale dhe në të njëjtën kohë të jetë person i padënueshëm nga ligji penal, për shkak se nuk mban përgjegjësi penale sipas dispozitave në fuqi, për shkak të cilësive të tij subjektive.

Lidhur me këtë çështje legjislationet e huaja mbajnë dy qëndrime të ndryshme: legjislationet e disa vendeve, si ai italian dhe grek, kanë parashikuar shprehimisht rastin e përjashtimit nga përgjegjësia penale të njërit prej bashkëpunëtorëve si një rrethanë që nuk përjashton cilësimin e veprës në bashkëpunim edhe për bashkëpunëtorin/bashkëpunëtorët e tjerë (shih p.sh. nenet 112 dhe 119 të Kodit Penal italian dhe neni 45 e 49 i Kodit Penal grek), ndërsa legjislatione si ai gjerman (ku dhe është prezantuar teoria e “autorit ndërmjetës” - ai që përdor ose shtyn një person që nuk mban përgjegjësi penale në kryerjen e një vepre penale), nuk përmbajnë këto parashikime. Në këtë situatë të dytë, vetë ligji parashikon shtytjen apo “përdorjen” e një personi që nuk mban përgjegjësi penale, kur këto cilësi njihen nga personi që i shfrytëzon, në dispozita të veçanta, çka bëjnë që vepra penale të cilësohet sipas këtyre dispozitave. Ndërkohë legjislationi ynë, duke mos përmbajtur dispozita konkrete, nuk ka zgjedhur në mënyrë të qartë asnjërën nga këto situata, çka ka çuar në

zbatimin e ndryshëm të ligjit nga gjykatat në praktikë.

E vetmja dispozitë e Kodit tonë Penal që parashikon një situatë të tillë specifike është neni 129 i këtij Kodi, sipas të cilit: “*Shtytja ose tërheqja e të miturve nën moshën katërbëdhjetë vjeç për të kryer krim dënohet me burgim gjer në pesë vjet*”.

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë, për efekt të unifikimit të praktikës gjyqësore lidhur me konkurrimin e dispozitave të bashkëpunimit të parashikuara në pjesën e përgjithshme të Kodit Penal dhe dispozitave të veçanta të pjesës së posaçme të këtij Kodi, siç është neni 129 i tij, theksojnë sa vijon:

Neni 129 i Kodit Penal, megjithëse nga emërtimi i tij “shtytja apo përdorimi i personit që nuk mban përgjegjësi penale” është gjithëpërfshirës, në fakt ka si objekt të tij vetëm marrëdhëniet shoqërore që mbrojnë të miturit nën moshën 14 vjeç, të cilët, sipas nenit 12/1 të Kodit Penal, nuk mbajnë përgjegjësi penale për kryerjen e një krimi.

Ana objektive e kësaj veprë realizohet me veprime direkte në dy forma: *shtytje ose tërheqje* e të miturit për të kryer një krim. Në rastin kur vërtetohet se vepra penale është realizuar nga i mituri, si pasojë e shtytjes së tij në krim nga një person që mban përgjegjësi penale, ky i fundit përgjigjet sipas nenit 129 të Kodit Penal dhe nuk ka vend për diskutimin nëse kjo veprë konkurren apo jo me bashkëpunimin.

Ndërsa në rastin kur personi që mban përgjegjësi penale tërheq një të mitur për të kryer një krim dhe vërtetohet se krimi është kryer në bashkëpunim, autori përgjigjet si për krimin e kryer në bashkëpunim, ashtu edhe për veprën penale të parashikuar nga neni 129 i Kodit Penal, pasi në këtë rast neni 129 i Kodit Penal konkurren me dispozitën konkrete lidhur kjo e fundit me nenet 25-27 të Kodit Penal, duke qenë se ato rregullojnë situata të ndryshme juridike.

Ligjvënësi në parashikimin e tij në nenet 12 dhe 17/1 të Kodit Penal për përjashtimin nga përgjegjësia penale të personave të mitur apo atyre që vuajnë nga turbullime psikike apo neuropsikike të përhershme apo të atëçastshme, për shkak të cilësive të veçanta të tyre, ka dashur të përjashtojë këta persona nga përgjegjësia penale, por kurrsesi nuk ka pasur si qëllim që nga cilësitë e tyre personale të përfitojnë edhe personat e tjerë që mbajnë përgjegjësi sipas ligjit penal.

Për rrjedhojë, Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë çmojnë se bashkëpunimi sipas legjislacionit tonë ekziston që në momentin që plotësohen kushtet e përgjithshme të bashkëpunimit (shih *ut supra*) dhe bazuar mbi parimin e përgjegjësisë personale, pavarësisht karakteristikave personale të bashkëpunëtorëve të tjerë, vepra penale konsiderohet e kryer në bashkëpunim, edhe në rastet kur autori tjetër i veprës penale nuk mban përgjegjësi penale.

Pra, në çdo rast, secili nga autorët e veprës penale të kryer në bashkëpunim, pavarësisht unitetit të anës subjektive të veprës, mban përgjegjësi personale për veprimet ose mosveprimet e tij. Si në rastet kur bashkëpunëtorët mbajnë përgjegjësi penale, ashtu edhe në rastet kur njëri apo disa prej tyre nuk mbajnë përgjegjësi penale, bashkëpunëtori apo bashkëpunëtorët që mbajnë përgjegjësi penale do të përgjigjen për veprën penale konkrete, të kryer në bashkëpunim, pasi për ta të gjitha elementet e bashkëpunimit ekzistojnë dhe mjafton ekzistenca e tyre për t’u ndodhur në kushtet e bashkëpunimit, pavarësisht karakteristikave personale të bashkëpunëtorëve të tjerë, të cilat shërbejnë si bazë për përjashtimin e këtyre të fundit nga përgjegjësia penale, por kurrsesi për eliminimin e cilësimit të veprës në bashkëpunim.

Mbi këtë qëndrim, është i qartë edhe pranimi i ekzistencës së bashkëpunimit në rastet kur bashkëpunëtori apo bashkëpunëtorët e tjerë janë të panjohur. E njëjta logjikë të çon në përfundimin se, edhe në rastet kur njëri nga bashkëpunëtorët është i panjohur, ndodhemi në kushtet e veprës penale të kryer në bashkëpunim, pasi personi në gjykim përgjigjet për veprimet apo mosveprimet në shkallën e kryer nga ai vetë. Mosnjohja e karakteristikave personale të bashkëpunëtorit të panjohur nuk shmang ekzistencën e bashkëpunimit dhe nuk e bën të paaplikueshme dispozitën e pjesës së përgjithshme të Kodit Penal. Në çdo rast, eventualisht karakteristikat personale të bashkëpunëtorit të panjohur do të ishin shkak për përjashtimin e tij nga përgjegjësia penale, por nuk ndikojnë në

cilësimin juridik dhe përcaktimin e përgjegjësisë për personin në gjykim.

Në të njëjtën linjë arsyetimi Kolegjet e Bashkuara çmojnë se edhe në rastet kur për shkak të mosidentifikimit nga ana e organit të akuzës nuk ka filluar procedim penal ndaj ndonjë personi tjetër, ose për të njëjtin shkak a ndonjë shkak të ndryshëm çështja nuk është veçuar, përsëri vepra do të cilësohet e kryer në bashkëpunim dhe personi në gjykim do të përgjigjet për veprimet apo mosveprimet e kryera nga ai vetë, me kusht që të provohet dhe vërtetohet ekzistenca e kushteve të përgjithshme të bashkëpunimit.

Për gjithë sa më sipër, Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë arrijnë në përfundimin unifikues se: **kur nga pikëpamja e anës objektive provohet se vepra penale është kryer nga dy ose më shumë persona, vepra do të konsiderohet e kryer në bashkëpunim. Kjo si për rastet kur nuk identifikohen bashkëpunëtorët, ashtu edhe për rastet kur bashkëpunëtori nuk ka përgjegjësi penale për shkak të paaftësisë apo moshës për përgjegjësi penale. Cilësitë e veçanta që shtojnë, pakësojnë apo përjashtojnë dënimin merren parasysh vetëm për bashkëpunëtorin tek i cili ato ekzistojnë.**

PËR KËTO ARSYE,

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë, bazuar në kërkesat e nenit 438 dhe 442/a të Kodit të Procedurës Penale,

VENDOSËN:

Lënien në fuqi të vendimit nr. 242, datë 16.4.2008 të Gjykatës së Apelit Tiranë.
Ky vendim është unifikues dhe dërgohet për botim në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë pro: Shpresa Beçaj (kryesuese), Ardian Dvorani, Besnik Imeraj, Ardian Nuni, Arjana Fullani, Evelina Qirjako, Guxim Zenelaj, Majlinda Andrea, Andi Çeliku, Aleksandër Muskaj, Mirela Fana, Medi Bici

Anëtarë kundër: Gani Dizdari, Fatos Lulo

MENDIM PAKICE

- Ne gjyqtarët në pakicë, Gani Dizdari dhe Fatos Lulo, kemi mendimin se si zgjidhja e çështjes penale në ngarkim të të gjykuarit Adrian Qiqi nga Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë duke lënë në fuqi vendimin nr. 242, datë 16.4.2008 të Gjykatës së Apelit Tiranë, ashtu dhe përfundimi unifikues i arritur prej tyre, është rrjedhojë e zbatimit të gabuar të ligjit.

- Nga dosja rezulton se Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, me vendimin nr. 1371, datë 26.1.2007 ka vendosur:

- Deklarimin fajtor të Adrian Qiqit, për kryerjen e veprës penale të “vrasjes me dashje” në bashkëpunim, bazuar në nenet 76 e 25 të Kodit Penal, dënimin e tij me 16 vjet burgim.

- Në zbatim të nenit 51 të Kodit Penal, dënimin përfundimtar të të pandehurit Adrian Qiqi me 8 vjet burgim.

- Këtë vendim e ka lënë në fuqi Gjykata e Apelit Tiranë me vendimin nr. 242, datë 16.4.2008.

- Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, me vendim të marrë në seancë gjyqësore datë 30.6.2010, ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë për njehsimin e praktikës gjyqësore, lidhur me çështjen e **cilësimit** të veprës penale si të kryer në bashkëpunim.

- Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë me vendimin nr. 4, datë 15. 4.2011 kanë lënë në fuqi vendimin e mësipërm të Gjykatës së Apelit Tiranë, duke arritur në përfundimin unifikues se: “Kur nga pikëpamja e anës objektive provohet se vepra penale është kryer nga dy ose më shumë persona, vepra do të konsiderohet e kryer në bashkëpunim. Kjo si për rastet kur nuk identifikohen bashkëpunëtorët, ashtu edhe për rastet kur bashkëpunëtori nuk ka përgjegjësi penale për shkak të paaftësisë apo moshës për përgjegjësi penale. Cilësitë e veçanta që shtojnë, pakësojnë, apo përjashtojnë dënimin, merren parasysh vetëm për bashkëpunëtorin tek i cili ato ekzistojnë”.

- Në kushtet si më sipër, pakica ka mendimin se kualifikimi ligjor i veprës penale, si e kryer në bashkëpunim nga i gjykuari, duhet ndryshuar në vrasje të kryer jo në bashkëpunim, bazuar vetëm në nenin 76 të Kodit Penal, e për rrjedhojë edhe unifikimi i arritur në të dyja rastet është rezultat i zbatimit të gabuar të ligjit penal.

- Siç pranon e drejta penale dhe praktika gjyqësore, si në çdo rast, edhe në kryerjen e veprave penale në bashkëpunim, **faji** është element i domosdoshëm i veprës penale, ndërsa **marrëveshja** është element i domosdoshëm i bashkëpunimit, e për pasojë, pa faj nuk mund të ketë përgjegjësi penale e pa marrëveshje nuk mund të ketë bashkëpunim.

- Karakteristikë e veçantë dhe element i domosdoshëm i bashkëpunimit në veprën penale, nga pikëpamja subjektive, është marrëveshja e bashkëpunëtorëve për kryerjen e krimit a të kundërvajtjes penale.

Bashkëpunim pa marrëveshje nuk ka, marrëveshja nënkupton dashjen direkte të secilit prej bashkëpunëtorëve për arritjen e një rezultati të përbashkët kriminal. Ajo përfaqëson unitetin e anës subjektive të veprës penale, bashkon fajin e secilit bashkëpunëtor me fajin e bashkëpunëtorëve të tjerë, pra bën lidhjen organike të fajësisë së të gjithëve.

- Nisur nga përcaktimi teoriko-ligjor, sipas të cilit bashkëpunimi konsiston në kryerjen e veprës penale nga dy ose më shumë persona në marrëveshje në mes tyre, del qartë se në fjalën persona, nuk duhet kuptuar person fizik në kushtin juridiko-civil të tij, por duhet kuptuar **person fizik si subjekti i figurës së veprës penale**.

- Ashtu siç ka pranuar edhe praktika gjyqësore (vendimi nr. 76, datë 9.2.2008 i Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë) “... se për bashkëpunimin në kuptimin juridiko-penal, mund të bëhet fjalë vetëm atëherë kur bashkëpunëtorët në kuptimin gjuhësor të kësaj fjale plotësojnë kushtet për të qenë subjekt i figurës së veprës penale, se vetëm ndaj këtyre të fundit mund të zbatohen përcaktimet e parashikuara në dispozitat e nenit 27 të Kodit Penal (përgjegjësia e bashkëpunëtorëve)”.

- Në të drejtën tonë penale, **subjekti i veprës penale** quhet personi që ka mbushur moshën e caktuar me ligj për përgjegjësi penale dhe që është i përgjegjshëm.

- Përgjegjësi penale mban personi që ka vetëdijen e rëndësisë së sjelljes së vet dhe aftësinë e kontrollit të saj, që kupton lidhjet shkakësore që krijon midis veprimeve ose mosveprimeve të tij dhe pasojave të shkaktuara prej tyre.

- Por, që të përgjigjet penalisht autori i veprës penale duhet të jetë mbajtësi i **dy cilësive, të ketë mbushur një moshë të caktuar dhe të jetë i aftë mendërisht, i përgjegjshëm.**

- Në kushtet si më sipër kur marrëveshja në kuptimin juridiko-penal, minimalisht duhet të realizohet të paktën në mes dy personave të cilët të kenë dashjen direkte për arritjen e një rezultati të përbashkët kriminal, pra nga **ana subjektive** të kenë aftësinë, të kenë ndërgjegjen për të kuptuar se për çfarë po merren vesh, çfarë detyrash do të kryejë secili, çfarë rezultati kriminal do të arrijnë, të kuptojnë fajin e tyre, të bashkojnë fajin e secilit me fajin e bashkëpunëtorëve të tjerë, pra të bëjnë lidhjen organike të fajësisë së të gjithëve etj., por në qoftë se **njëri nga këta dy persona** nuk ka ndërgjegjen, nuk e ka aftësinë për të kuptuar e vlerësuar se për çfarë bisedohet, pa le më të kuptojë se për çfarë thamë më lart, a mund të kemi marrëveshje në rastin konkret, a mund të kemi marrëveshje me një person që nuk ka asnjë nga kushtet për të bërë marrëveshje, përveç faktit se është krijesë njerëzore, është frymor dhe ndoshta për të realizuar jetesën, ekzistencën e tij, duhet domosdo një person tjetër me cilësinë e kujdestarit etj.

- Ne si pakicë mendojmë se në këtë drejtim nuk ka nevojë për koment, mbasi në rastin konkret vetëm marrëveshje nuk mund të ketë.

- E parë në këtë këndvështrim, ne si pakicë mendojmë se edhe përfundimi i arritur nga Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë (faqe 11 e vendimit) ku thuhet:

“Cilësitë personale që mund të kenë eventualisht një apo disa nga autorët e veprës penale, si mosha e mitur, mungesa e përgjegjësive mendore etj., janë elemente që shërbejnë për përjashtimin e tyre nga përgjegjësia, por nuk cenojnë marrëveshjen e arritur për kryerjen e veprës penale” është kontradiktor, i paargumentuar.

- Kolegjet e Bashkuara, nga njëra anë pranojnë se cilësitë personale që mund të kenë një apo disa nga autorët e veprës penale, si mosha e mitur dhe mungesa e përgjegjshmërisë mendore, pra, kur kemi mungesën e ndërgjegjes, mungesën e vetëdijes, paaftësinë për të kuptuar veprimin e kryer, paaftësinë për të kuptuar pasojën e ardhur etj., **bëjnë që ata të përjashtohen nga përgjegjësia penale**, nga ana tjetër, megjithëse ekzistojnë këto mangësi kapitale te këta persona, për pjesën tjetër që Kolegjet e quajnë marrëveshje, veprimet e tyre janë të përgjegjshme, të vetëdijshme e për rrjedhojë marrëveshja mbetet e pacenuar.

- E thënë ndryshe, i njëjti person, në të njëjtën kohë, për të njëjtin veprim kriminal nga njëra anë ka aftësi dhe është i përgjegjshëm për të bërë **marrëveshje**, pra nga ana e subjekteve ka aftësi dhe ndërgjegje për të ideuar, për të përcaktuar detyra për vete dhe për të tjerë, për të kuptuar dhe parashikuar rezultatin kriminal që do të arrijnë, për të kuptuar fajin e tij dhe të tjerëve, pra të bëjë lidhjen organike të fajësisë së të gjithëve etj., por nga ana tjetër kur bëhet fjalë për realizimin e veprës penale, ai nuk ka vetëdije, nuk ka ndërgjegje, nuk ka aftësi për të kuptuar veprimtarinë kriminale dhe pasojën e ardhur, e për rrjedhojë **është i papërgjegjshëm** dhe duhet përjashtuar nga përgjegjësia penale.

- Duhet theksuar se deri tani, si nga teoria e së drejtës penale dhe praktika gjyqësore, është pranuar se kur autori i veprës penale është ndihmuar nga një person i papërgjegjshëm, ky i fundit, është konsideruar si mjet, si instrument në realizimin e veprës dhe ky fakt është mbajtur parasysht nga gjykata në caktimin e dënimit për autorin në zbatim të nenit 47 të Kodit Penal e nuk është konsideruar si vepër e kryer në bashkëpunim, si rrethanë cilësuese, apo si rrethanë rënduese e parashikuar nga neni 50 i Kodit Penal.

- Ndërsa kur autori i veprës penale ka aktivizuar, ka përdorur, ka tërhequr të miturit në krim, ai duhet të përgjigjet dhe është përgjigjur edhe për veprën penale të “shtytjes së të miturve në krim”, parashikuar nga neni 129 i Kodit Penal, çka me të drejtë edhe Kolegjet e Bashkuara arsyetojnë se në këtë rast kjo vepër penale konkurren me veprën tjetër penale në të cilën janë shtytur të miturit në krim.

- Por edhe në këtë rast, për kushtet si më sipër, autori i veprës penale duhet të përgjigjet për “shtytje të të miturve në krim”, por jo edhe për bashkëpunimin me ta, pra vetëm për veprën penale të “shtytjes së të miturve në krim”.

- Mendojmë se Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë, për të arritur në përfundime më të bazuara, në rastin konkret duhej të mbështeteshin edhe në doktrina të tjera, që mbajnë precizione të ndryshme, të kundërta me doktrinën italiane, siç është doktrina gjermane.

Doktrina gjermane **nuk e pranon bashkëpunimin** në rast se njëri nga bashkëpunëtorët është i papërgjegjshëm apo i padënueshëm, për shkak se nuk mund të ketë bashkëpunim ndërmjet një personi të përgjegjshëm dhe një tjetri të papërgjegjshëm apo të padënueshëm, për faktin se vetëm ai që është i përgjegjshëm penalisht mund të konsiderohet autori i veprës penale, duke marrë figurën e “autorit të ndërmjetëm”, ndërsa ekzekutori material duhet të konsiderohet thjesht si një **instrument** për realizimin e veprës penale.

Ne si gjyqtarë në pakicë mendojmë se autori i veprës penale nuk duhet të përgjigjet për bashkëpunim në veprën penale të kryer as për rastet kur nuk identifikohet bashkëpunëtori apo

bashkëpunëtorët, përderisa nuk është provuar se ata janë subjekt i veprës penale. Vetëm identifikimi i atyre personave dhe përmbushja prej tyre e kushteve për të qenë subjekti i figurës së veprës penale “mosha dhe përgjegjshmëria” do të përbënte bazën ligjore që ata të konsiderohen bashkëpunëtorë me të gjykuarin.

Mendojmë se me identifikimin e personit apo të personave në qoftë se ata i plotësojnë kushtet për të qenë subjekti i veprës penale, në zbatim të nenit 451 dhe 452 të Kodit të Procedurës Penale, prokurorit i lind e drejta që me anë të kërkesës për rishikim të realizohet gjykimi dhe dënimi i autorit për kryerjen e veprës penale në bashkëpunim.

Për sa parashtroam më sipër, ne si gjyqtarë në pakicë jemi kundër vendimit nr. 4, datë 15.4.2011 të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë, si për unifikimin e arritur në lidhje me bashkëpunimin në veprën penale, ashtu edhe në përfundimin e arritur në lidhje me zgjidhjen e çështjes në themel, duke lënë në fuqi vendimin objekt shqyrtimi nr. 242, datë 16.4.2008 të Gjykatës së Apelit Tiranë.

Anëtarë: Fatos Lulo, Gani Dizdari

VENDIM
Nr. 6, datë 30.9.2011

NË EMËR TË REPUBLIKËS

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë, të përbëra nga:

Shpresa Beçaj	kryesuese
Gani Dizdari	anëtar
Ardian Dvorani	anëtar
Besnik Imeraj	anëtar
Fatos Lulo	anëtar
Ardian Nuni	anëtar
Arjana Fullani	anëtare
Majlinda Andrea	anëtare
Guxim Zenelaj	anëtar
Aleksandër Muskaj	anëtar
Andi Çeliku	anëtar
Evelina Qirjako	anëtare
Mirela Fana	anëtare
Medi Bici	anëtar,

me pjesëmarrjen e sekretares gjyqësore Anisa Take, sot në datën 30.9.2011 mori në shqyrtim në seancë gjyqësore penale çështjen penale që u përket:

TË PANDEHURVE: Arlind Hyseni, i biri i Qamilit dhe i Fiqiretes, i datëlindjes 16.6.1985, lindur në Pukë dhe banues në Tiranë, me kombësi dhe shtetësi shqiptare, i dënuar më parë, hetuar dhe gjykuar në mungesë.

Florian Muça, i biri i Kaloshit dhe i Rakibes, i vitlindjes 1984, lindur në Dibër dhe banues në Tiranë, rr. “Besa”, shtëpi private pa numër, me arsim 8-vjeçar, i padënuar më parë, hetuar dhe gjykuar me masë sigurimi arrest në burg, mbrojtur në gjyq nga av. Ferdinand Doja.

AKUZUAR: Për veprat penale të vjedhjes me pasojë vdekjen e kryer në bashkëpunim, vjedhjes me dhunë e kryer në bashkëpunim dhe mbajtjes pa leje të armëve luftarake, të parashikuara nga nenet 141-25, 139-25 dhe 278/4 të Kodit Penal.

Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, me vendimin nr. 641, datë 2.6.2005, ka vendosur:

Deklarimin fajtor të të pandehurit Arlind Hyseni për veprën penale të vjedhjes me pasojë vdekjen e shtetasit Genci Sade, e kryer në bashkëpunim dhe në bazë të nenit 141-25 të Kodit Penal dënimin e tij me burgim të përjetshëm.

Ndryshimin e cilësimit ligjor të veprës penale të kryer nga i pandehuri Arlind Hyseni në dëm të shtetasit Myrteza Sade nga vjedhje me dhunë në bashkëpunim, parashikuar nga neni 139-25 të Kodit Penal në vjedhje me pasojë vdekjen, e kryer në bashkëpunim dhe e mbetur në tentativë dhe, në bazë të nenit 141-25-22 të Kodit Penal, dënimin e tij me 20 vjet burgim.

Ndryshimin e cilësimit ligjor të veprës penale të kryer nga i pandehuri Arlind Hyseni në dëm të shtetasës Hatixhe Sade nga vjedhje me dhunë në bashkëpunim, parashikuar nga neni 139-25 të Kodit Penal, në vjedhje me pasojë vdekjen, e kryer në bashkëpunim e mbetur në tentativë dhe, në bazë të nenit 141-25-22 të Kodit Penal, dënimin e tij me 15 vjet burgim.

Deklarimin fajtor të të pandehurit Arlind Hyseni për veprën penale të mbajtjes pa leje të armëve luftarake dhe, në bazë të nenit 278/4 të Kodit Penal, dënimin me 10 vjet burgim.

Në bashkim të dënimeve në bazë të nenit 55 të Kodit Penal, dënimin e të pandehurit Arlind Hyseni me burgim të përjetshëm.

Si pasojë e gjykimit të shkurtuar, në zbatim të nenit 406 të Kodit të Procedurës Penale, dënimin përfundimisht të pandehurit Arlind Hyseni me 25 vjet burgim.

Vuajtja e dënimit për të pandehurin Arlind Hyseni fillon nga dita e ekzekutimit të këtij vendimi nga policia gjyqësore.

Deklarimin fajtor të pandehurit Florian Muça për veprën penale të vjedhjes me pasojë vdekjen e shtetasit Genci Sade, e kryer në bashkëpunim dhe në bazë të nenit 141-25 të Kodit Penal dënimin e tij me burgim të përjetshëm.

Ndryshimin e cilësimit ligjor të veprës penale të kryer nga i pandehuri Florian Muça në dëm të shtetasit Myrteza Sade nga vjedhje me dhunë në bashkëpunim, parashikuar nga neni 139-25 të Kodit Penal, në vjedhje me pasojë vdekjen e kryer në bashkëpunim e mbetur në tentativë dhe, në bazë të nenit 141-25-22 të Kodit Penal, dënimin e tij me 20 vjet burgim.

Ndryshimin e cilësimit ligjor të veprës penale të kryer nga i pandehuri Florian Muça në dëm të shtetasës Hatixhe Sade nga vjedhje me dhunë në bashkëpunim, parashikuar nga neni 139-25 të Kodit Penal në vjedhje me pasojë vdekjen e kryer në bashkëpunim, e mbetur në tentativë dhe, në bazë të nenit 141-25-22 të Kodit Penal, dënimin e tij me 15 vjet burgim.

Deklarimin fajtor të pandehurit Florian Muça për veprën penale të mbajtjes pa leje të armëve luftarake dhe, në bazë të nenit 278/4 të Kodit Penal, dënimin me 10 vjet burgim.

Në bashkim të dënimeve, në bazë të nenit 55 të Kodit Penal, dënimin e të pandehurit Florian Muça me burgim të përjetshëm.

Si pasojë e gjykimit të shkurtuar në zbatim të nenit 406 të Kodit të Procedurës Penale, dënimin përfundimisht të të pandehurit Florian Muça me 25 vjet burgim.

Vuajtja e dënimit të të pandehurit Florian Muça fillon nga dita e arrestimit në flagrancë.

Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 65, datë 1.2.2006, ka vendosur:

Prishjen e vendimit nr. 641, datë 2.6.2005 të Gjykatës së Shkallës së Parë Tiranë dhe dërgimin e çështjes për rigjykim po asaj gjykate, por me tjetër trup gjykues.

Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 612, datë 3.10.2007, ka vendosur:

Prishjen e vendimit nr. 65, datë 1.2.2006 të Gjykatës së Apelit Tiranë dhe kthimin e akteve për rishqyrtim në po atë gjykatë, por me tjetër trup gjykues.

Gjykata e Apelit Tiranë, pas rigjykimit të çështjes, me vendimin nr. 312, datë 16.5.2008, ka vendosur:

Lënien në fuqi të vendimit nr. 641, datë 2.6.2005 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë.

Kundër vendimit nr. 312, datë 16.5.2008 të Gjykatës së Apelit Tiranë ka paraqitur rekurs i gjykuari Florian Muça, nëpërmjet mbrojtësve të tij Ferdinand Doja dhe Klojda Dashi, të cilët kërkojnë:

Prishjen e vendimit nr. 312, datë 16.5.2008 të Gjykatës së Apelit Tiranë dhe dërgimin e çështjes për rishqyrtim në po atë gjykatë.

Shkaqet që paraqet në rekurs i gjykuari Florian Muça për prishjen e vendimit të gjykatës së apelit janë:

- Gjykata e shkallës së parë me të drejtë bëri ndryshimin e cilësimit juridik të veprës penale për sa u përket pasojave të ardhura të dëmtuarit Myrteza dhe Hatixhe Sade, por ajo përsëri gaboi, sepse mendimi kriminal është një, pasi nga ana subjektive të pandehurit janë marrë vesh që të vidhnin këtë banesë.

- Vepra penale e vjedhjes me pasojë vdekjen kërkon se kur gjatë kryerjes së vjedhjes, edhe kur nga dhuna e ushtruar kanë ardhur si pasojë vdekja e një ose më shumë personave, apo vdekja e një personi dhe dëmtimi i të tjerëve, përsëri do të kishim vetëm një akuzë, atë të parashikuar nga neni 141 i Kodit Penal.

- Gjykata në rastin konkret mund të kishte ngritur akuzën e vjedhjes me pasojë vdekjen e shtetasit Genci Sade dhe plagosjes së dy personave të tjerë.

- Gjykata e shkallës së parë dhe ajo e apelit kanë gabuar, pasi vepra penale e vjedhjes me pasojë vdekjen, parashikuar nga neni 141 i Kodit Penal nuk është konsumuar plotësisht, por ajo ka mbetur në fazën e tentativës, e parashikuar nga neni 141-22 të Kodit Penal.

- Ndërmjet autorëve të veprës penale ka ekzistuar marrëveshja për të kryer vjedhje me anë të dhunës, por nuk ka ekzistuar marrëveshja që ato të kryenin vjedhje me pasojë vdekjen, prandaj është e qartë se ndodhemi përpara eksedit të ekzekutorit.

- Ne kemi mbajtur qëndrim pohues që në fillim të procedimit penal, pasi kemi shpjeguar gjithçka mbi mekanizmin e ngjarjes, duke treguar pendesë, prandaj gjykatat duhet ta kishin parasysh këtë fakt dhe të bënin diferencimin në caktimin e masave të dënimit për dy të pandehurit, pasi nuk mund të barazohet një i pandehur që i fshihet drejtësisë me një tjetër që ka treguar pendesë të thellë.

Kundër vendimit nr. 312, datë 16.5.2008 të Gjykatës së Apelit Tiranë ka paraqitur rekurs i gjykuari Arlind Hyseni nëpërmjet mbrojtësit të tij Laert Rexho, i cili kërkon:

Prishjen e vendimit nr. 312, datë 16.5.2008 të Gjykatës së Apelit Tiranë, duke i caktuar të gjykuarit një masë më të butë dënimi.

Shkaqet që paraqet në rekurs i gjykuari Arlind Hyseni për prishjen e vendimit të gjykatës së apelit janë:

- Ne kemi pasur si qëllim vjedhjen e banesës së shtetasit Myrteza Sade dhe jo dëmtimin e familjarëve që jetonin në atë banesë.

- Vepra penale pavarësisht nga vullneti i të gjykuarve nuk është kryer, por ka mbetur në fazën e tentativës, prandaj këtë fakt duhet ta merrnin parasysh prokuroria në ndërtimin e akuzës dhe gjykata në dhënien e vendimit.

- Nga i gjykuari është kërkuar gjykim i shkurtuar dhe megjithëse gjykata ka zbatuar nenin 406 të Kodit të Procedurës Penale, ajo ka dhënë një dënim në maksimumin e tij, çka nuk i përgjigjet rrethanave lehtësuese që kanë qenë prezent.

Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, me vendimin e datës 23.6.2010, ka vendosur:

Kalimin e çështjes në Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë për unifikimin e praktikës gjyqësore lidhur me interpretimin e nenit 141 të Kodit Penal.

Kolegji Penal shtron për zgjidhje përpara Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë çështjet e mëposhtme:

1. Në rastin e akuzave për krimin e vjedhjes me pasojë vdekje, të parashikuar nga neni 141 i Kodit Penal, kur si pasojë ka ardhur vdekja e personit, por nuk është shtënë në dorë (vjedhur) pasuria e tij, vepra penale do të konsiderohet e konsumuar apo e mbetur në tentativë?

2. Në rastet e akuzave për krimin e vjedhjes me pasojë vdekje, të parashikuar nga neni 141 i Kodit Penal, kur si pasojë ka ardhur vdekja e një personi dhe plagosja (e lehtë apo e rëndë) e një apo disa personave, a kemi konkurrim me nenin 141 të Kodit Penal të veprave të tjera, si: vjedhje me dhunë, vjedhje me armë, plagosje e rëndë, plagosje e lehtë?

KOLEGJET E BASHKUARA TË GJYKATËS SË LARTË,

Pasi dëgjuan relatimin e çështjes nga gjyqtarët Andi Çeliku dhe Majlinda Andrea; prokurorin pranë Prokurorisë së Përgjithshme, Artur Selmani, që kërkoi ndryshimin e vendimit nr. 312, datë 16.5.2008 të Gjykatës së Apelit Tiranë lidhur me kualifikimin e veprave penale si më poshtë:

Deklarimin fajtor të të pandehurit Arlind Hyseni për veprën penale të vrasjes me dashje në dëm të shtetasit Genci Sade, parashikuar nga neni 79/ë të Kodit Penal dhe dënimin e tij me burgim të përjetshëm.

Deklarimin fajtor të të pandehurit Arlind Hyseni për veprën penale të vjedhjes me armë të kryer në bashkëpunim, e mbetur në tentativë në dëm të shtetasit Myrteza Sade dhe, në bazë të neneve 141-22-25 të Kodit Penal, dënimin e tij me 20 vjet burgim.

Deklarimin fajtor të të pandehurit Arlind Hyseni për veprën penale të plagosjes rëndë me dashje në dëm të shtetasit Myrteza Sade dhe, në bazë të nenit 88/1 të Kodit Penal, dënimin e tij me 6 vjet burgim.

Deklarimin fajtor të të pandehurit Arlind Hyseni për veprën penale të vjedhjes me armë, e mbetur në tentativë, në dëm të shtetasit Hatixhe Sade dhe dënimin e tij me 20 vjet burgim.

Deklarimin fajtor të të pandehurit Arlind Hyseni për veprën penale të mbajtjes pa leje të armëve luftarake dhe, në bazë të nenit 278/4 të Kodit Penal dënimin e tij me 10 vjet burgim.

Në bashkim të këtyre dënimeve, bazuar në nenin 55 të Kodit Penal, dënimin e tij me një dënim të vetëm, me burgim të përjetshëm.

Me aplikim të nenit 406 të Kodit të Procedurës Penale dënimin e tij me 25 vjet burgim.

Deklarimin fajtor të të pandehurit Florian Muça për veprën penale të vjedhjes me pasojë vdekjen, e kryer në bashkëpunim, e mbetur në tentativë në dëm të shtetasit Genci Sade dhe, në bazë të nenit 141-22-25 të Kodit Penal, dënimin e tij me burgim të përjetshëm.

Deklarimin fajtor të të pandehurit Florian Muça për veprën penale të vjedhjes me armë, e mbetur në tentativë, e kryer në bashkëpunim në dëm të shtetasit Myrteza Sade dhe, në bazë të nenit 140-22-25 të Kodit Penal, dënimin e tij me 20 vjet burgim.

Deklarimin fajtor të të pandehurit Florian Muça për veprën penale të vjedhjes me armë të kryer në bashkëpunim e mbetur në tentativë në dëm të shtetasit Hatixhe Sade, parashikuar nga neni 140-22-25 të Kodit Penal dhe dënimin e tij me 20 vjet burgim.

Deklarimin fajtor të të pandehurit Florian Muça për veprën penale të mbajtjes pa leje të armëve luftarake dhe, në bazë të nenit 278/2 të Kodit Penal, dënimin e tij me 4 vjet burgim.

Në bashkim të dënimeve, në bazë të nenit 55 të Kodit Penal, dënimin e të pandehurit me burgim të përjetshëm.

Në aplikim të nenit 406 të Kodit të Procedurës Penale dënimin e të pandehurit Florian Muça me 25 vjet burgim.

Dëgjuan mbrojtësin e të gjykuarit Florian Muça, av. Ferdinand Doja, i cili, në bazë të nenit 441/b të Kodit të Procedurës Penale, kërkoi ndryshimin e vendimit të Gjykatës së Shkallës së Parë Tiranë dhe të Gjykatës së Apelit Tiranë, për sa i përket cilësimit ligjor të veprës penale dhe masës së dënimit me të cilën është dënuar i gjykuari Florian Muça, në përfundim,

VËREJNË:

Në Gjykatën e Lartë në datën 24.6.2008 është regjistruar çështja penale nr. 53109-00526-00-2008 regj. them., që u përket të gjykuarve Arlind Hyseni dhe Florian Muça, të akuzuar për veprat penale të vjedhjes me pasojë vdekjen e kryer në bashkëpunim, vjedhjes me dhunë e kryer në bashkëpunim dhe të mbajtjes pa leje të armëve luftarake, të parashikuara nga nenet 141-25, 139-25 dhe 278/4 të Kodit Penal.

Vendimi nr. 312, datë 16.5.2008 i Gjykatës së Apelit Tiranë, me të cilin është lënë në fuqi vendimi nr. 641, datë 2.6.2005 i Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë, është marrë në zbatim të keq të ligjit material penal, prandaj vendimet e gjykatave duhet të ndryshohen, për sa i përket cilësimit juridik të veprave penale të kryera nga të gjykuarit.

Nga gjykimi i çështjes në gjykatat e të gjitha shkallëve, deri në këtë fazë të gjykimit rezultojnë të provuara faktet dhe rrethanat e mëposhtme:

Të gjykuarit Arlind Hyseni dhe Florian Muça janë banorë të qytetit të Tiranës dhe kanë pasur njohje të mëparshme me njëri-tjetrin.

Në datën 12.7.2004 rreth orës 01:45 të gjykuarit, pasi janë marrë vesh më parë me njëri-tjetrin, kanë shkuar te shtëpia e të dëmtuarit Myrteza Sade dhe pasi kanë vënë në kokë kapuçat kanë kapërcyer murin rrethues dhe janë futur në oborrin e banesës private të të dëmtuarit, e cila ndodhet në rrugën “Besa” në Tiranë.

I gjykuari Florian mbante në dorë një thes, ku kishte futur automatikun e tij, një copë litar, një thikë dhe një ngjitëse, të cilat ia kishte dhënë më parë i gjykuari Arlind, ndërsa ky i fundit ishte i armatosur me një pistoletë.

Pasi kanë lënë thesin në oborr, të gjykuarit, të armatosur i janë drejtuar njëri pas tjetrit hyrjes së banesës dhe i gjykuari Arlind, pasi ka hapur derën ka hyrë në dhomën e gjumit të të dëmtuarve, ndërsa i gjykuari Florian me automatik në dorë ka qëndruar në korridor ku po flinte viktima Genci Sade.

Në momentin kur i gjykuari Arlind ka hyrë në dhomën ku flinin të dëmtuarit Myrteza dhe Hatixhe Sade, i gjykuari Florian ka dëgjuar të bërtiturat e një gruaje, prej të cilave është zgjuar viktima Genci Sade, i cili ka kapur automatikun që mbante në dorë i gjykuari Florian.

Në kohën që i gjykuari Arlind ka dalë nga dhoma e gjumit të çiftit Sade, duke u përleshur me to, i gjykuari Florian ka mbushur automatikun dhe ka qëlluar, sepse viktima Genci Sade nuk po ia lëshonte armën.

Më pas i gjykuari Florian ka dëgjuar të shtëna pistolette pranë vendit ku ishte parkuar makina e pronarëve dhe më pas ka parë viktimën Genci Sade që është rrëzuar përtokë.

Pasi kanë kapërcyer murin rrethues të banesës të gjykuarit kanë dalë në rrugë dhe janë larguar nga vendi i ngjarjes në drejtim të bregut të lumit, ku kanë hedhur armët dhe kanë djegur rrobat, në mënyrë që të fshihnin gjurmët e krimit.

Gjatë rrugës, i gjykuari Arlind, i ka treguar bashkëpunëtorit tjetër se personat me të cilët ishte përleshur i kishin hequr maskën, prandaj ai kishte qëlluar dhe në oborrin e shtëpisë i kishte mbetur njëra atlete, ndërsa i gjykuari Florian i ka treguar të gjykuarit tjetër se thesin që kishte me materiale e kishte lënë në oborrin e banesës.

Të nesërmen i gjykuari Florian ka shkuar në Elbasan te shtëpia e xhaxhait të tij ku edhe është arrestuar, ndërsa i gjykuari Arlind që nga ajo ditë i fshihet drejtësisë.

Pas kryerjes së veprimeve të para hetimore ka rezultuar se nga kjo ngjarje e rëndë ka mbetur i vdekur viktima Genci Sade, është plagosur rëndë i dëmtuari Myrteza Sade dhe është e plagosur lehtë e dëmtuara Hatixhe Sade, prandaj organi i akuzës i ka dërguar në gjyq të gjykuarit, duke i akuzuar ata për veprat penale të vjedhjes me pasojë vdekjen të kryer në bashkëpunim, vjedhjes me dhunë të kryer në bashkëpunim dhe mbajtjes pa leje të armëve luftarake, të parashikuara nga nenet 141-25, 139-25 dhe 278/4 të Kodit Penal.

Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, me vendimin nr. 641, datë 2.6.2005 ka vendosur:

Deklarimin fajtor të të pandehurit Arlind Hyseni për veprën penale të vjedhjes me pasojë vdekjen e shtetasit Genci Sade, e kryer në bashkëpunim dhe, në bazë në nenit 141-25 të Kodit Penal, dënimin e tij me burgim të përjetshëm.

Ndryshimin e cilësimit ligjor të veprës penale të kryer nga i pandehuri Arlind Hyseni në dëm të shtetasit Myrteza Sade nga vjedhje me dhunë në bashkëpunim, parashikuar nga neni 139-25 i Kodit Penal në vjedhje me pasojë vdekjen e kryer në bashkëpunim dhe e mbetur në tentativë dhe, në bazë të nenit 141-25-22 të Kodit Penal, dënimin e tij me 20 vjet burgim.

Ndryshimin e cilësimit ligjor të veprës penale të kryer nga i pandehuri Arlind Hyseni në dëm të shtetasës Hatixhe Sade nga vjedhje me dhunë në bashkëpunim, parashikuar nga neni 139-25 të Kodit Penal në vjedhje me pasojë vdekjen e kryer në bashkëpunim, e mbetur në tentativë dhe, në bazë të nenit 141-25-22 të Kodit Penal, dënimin e tij me 15 vjet burgim.

Deklarimin fajtor të të pandehurit Arlind Hyseni për veprën penale të mbajtjes pa leje të armëve luftarake dhe, në bazë të nenit 278/4 të Kodit Penal, dënimin me 10 vjet burgim.

Në bashkim të dënimeve në bazë të nenit 55 të Kodit Penal, dënimin e të pandehurit Arlind Hyseni me burgim të përjetshëm.

Si pasojë e gjykimit të shkurtuar, në zbatim të nenit 406 të Kodit të Procedurës Penale, dënimin përfundimisht të të pandehurit Arlind Hyseni me 25 vjet burgim.

Vuajtja e dënimit për të pandehurin Arlind Hyseni fillon nga dita e ekzekutimit të këtij vendimi nga policia gjyqësore.

Deklarimin fajtor të të pandehurit Florian Muça për veprën penale të vjedhjes me pasojë vdekjen e shtetasit Genci Sade, e kryer në bashkëpunim dhe, në bazë në nenit 141-25 të Kodit Penal, dënimin e tij me burgim të përjetshëm.

Ndryshimin e cilësimit ligjor të veprës penale të kryer nga i pandehuri Florian Muça në dëm të shtetasit Myrteza Sade nga vjedhje me dhunë në bashkëpunim, parashikuar nga neni 139-25 të Kodit Penal në vjedhje me pasojë vdekjen e kryer në bashkëpunim, e mbetur në tentativë dhe, në bazë të nenit 141-25-22 të Kodit Penal, dënimin e tij me 20 vjet burgim.

Ndryshimin e cilësimit ligjor të veprës penale të kryer nga i pandehuri Florian Muça në dëm të shtetasës Hatixhe Sade nga vjedhje me dhunë në bashkëpunim, parashikuar nga neni 139-25 të Kodit Penal në vjedhje me pasojë vdekjen e kryer në bashkëpunim, e mbetur në tentativë dhe, në bazë të nenit 141-25-22 të Kodit Penal, dënimin e tij me 15 vjet burgim.

Deklarimin fajtor të të pandehurit Florian Muça për veprën penale të mbajtjes pa leje të armëve luftarake dhe, në bazë të nenit 278/4 të Kodit Penal, dënimin me 10 vjet burgim.

Në bashkim të dënimeve në bazë të nenit 55 të Kodit Penal, dënimin e të pandehurit Florian Muça me burgim të përjetshëm.

Si pasojë e gjykimit të shkurtuar në zbatim të nenit 406 të Kodit të Procedurës Penale, dënimin përfundimisht të të pandehurit Florian Muça me 25 vjet burgim.

Vuajtja e dënimit të të pandehurit Florian Muça fillon nga dita e arrestimit në flagrancë.

Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 65, datë 1.2.2006, ka vendosur:

Prishjen e vendimit nr. 641, datë 2.6.2005 të Gjykatës së Shkallës së Parë Tiranë dhe dërgimin e çështjes për rigjykim po asaj gjykate, por me tjetër trup gjykues.

Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 612, datë 3.10.2007, ka vendosur:

Prishjen e vendimit nr. 65, datë 1.2.2006 të Gjykatës së Apelit Tiranë dhe kthimin e akteve për rishqyrtim në po atë gjykatë, por me tjetër trup gjykues.

Gjykata e Apelit Tiranë pas rigjykimit të çështjes me vendimin nr. 312, datë 16.5.2008 ka vendosur:

Lënien në fuqi të vendimit nr. 641, datë 2.6.2005 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë.

Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, pasi ka marrë në shqyrtim rekursin e paraqitur nga të gjykuarit Florian Muça dhe Arlind Hyseni, me vendimin e datës 23.6.2010 ka vendosur:

Kalimin e çështjes në Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë për unifikimin e praktikës gjyqësore lidhur me interpretimin e nenit 141 të Kodit Penal.

Kolegji Penal shtron për zgjidhje përpara Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë çështjet e mëposhtme:

Në rastin e akuzave për krimin e vjedhjes me pasojë vdekjen të parashikuar nga neni 141 i KP-së, kur si pasojë ka ardhur vdekja e personit, por nuk është shtënë në dorë (vjedhur) pasuria e tij, vepra penale do të konsiderohet e konsumuar apo e mbetur në tentativë?

Në rastet e akuzave për krimin e vjedhjes me pasojë vdekjen të parashikuar nga neni 141 i KP-së, kur si pasojë ka ardhur vdekja e një personi dhe plagosja (e lehtë apo e rëndë) e një apo disa personave, a kemi konkurrin me nenin 141 të KP-së të veprave të tjera vjedhje me dhunë, vjedhje me armë, plagosje e rëndë, plagosje e lehtë?

.....

Për sa i përket unifikimit të praktikës gjyqësore, Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë bëjnë këtë analizë juridike:

Në nenin 141 të Kodit Penal përcaktohet se:

Vjedhja e pasurisë, kur është e shoqëruar me dhunime që kanë sjellë vdekjen e personit, dënohet me burgim nga pesëmbëdhjetë gjer në njëzet e pesë vjet, ose me burgim të përjetshëm.

Nga citimi i kësaj dispozite ligjore del qartë se Kodi Penal me anë të saj mbron në mënyrë të posaçme dy marrëdhënie të rëndësishme shoqërore, të cilat janë pasuria dhe jeta e personit, por duhet theksuar se objekti kryesor në këtë rast është pasuria, ndërsa jeta e personit është objekti dytësor, i cili është element thelbësor i veprës penale kryesore.

Kjo do të thotë se po nuk u cenua jeta e personit (po nuk erdhi vdekja e tij), atëherë nuk mund të ekzistojnë elementet e veprës penale të vjedhjes me pasojë vdekjen, parashikuar nga neni 141 i Kodit Penal, por mund të jemi përpara kryerjes së një vepre tjetër penale, siç mund të jenë vjedhja me dhunë ose vjedhja me armë, të parashikuara nga nenet 134, 139 dhe 140 të Kodit Penal.

Në Kodin Penal të vitit 1977, vepra penale objekt gjykimi ka qenë e përfshirë në veprën penale të grabitjes, e parashikuar nga neni 102 i tij, ku përfshiheshin edhe veprat penale të vjedhjes me dhunë, e parashikuar nga neni 139 i Kodit Penal dhe vjedhjes me armë, e parashikuar nga neni 140 i Kodit Penal.

Neni 102 i Kodit Penal të vitit 1977 përbëhej vetëm nga një paragraf, ku hynin përdorimi i dhunës fizike deri në vdekjen e personit, dhuna psikike dhe përdorimi i armëve, që do të thoshte se gjykata pasojën e rëndë do ta merrte vetëm si rrethanë që rëndonte masën e dënimit, e cila i caktohej subjektit të veprës penale, pasi vetë kjo dispozitë ligjore nuk e parashikonte kryerjen e veprës penale në rrethana të cilësuar.

Në Kodin Penal të vitit 1995 dhe në ndryshimet e mëpasme që i janë bërë atij, ligjvënësi e ndau veprën penale të grabitjes, të parashikuar nga neni 102 i Kodit Penal (të shfuqizuar) në tri vepra penale më vete, të cilat janë: vepra penale e vjedhjes me dhunë, e parashikuar nga neni 139 i Kodit Penal, vepra penale e vjedhjes me armë, e parashikuar nga neni 140 i Kodit Penal dhe vepra penale e vjedhjes me pasojë vdekjen, e parashikuar nga neni 141 i Kodit Penal.

Në veprën penale të vjedhjes me dhunë, e parashikuar nga neni 139 i Kodit Penal përfshihen vjedhjet e pasurisë të shoqëruara me dhunë psikike dhe fizike (dëmtime që fillojnë nga më të lehtëta e deri në më të rëndat, duke përjashtuar vdekjen), në veprën penale të vjedhjes me armë, e parashikuar nga neni 140 i Kodit Penal përfshihen vjedhjet e pasurisë të shoqëruara me përdorimin e armës me ose pa leje dhe në veprën penale të vjedhjes me pasojë vdekjen, e parashikuar nga neni 141 i Kodit Penal, përfshihen vjedhjet e pasurisë kur si rezultat i veprimeve të kundërligjshme të subjektit të veprës penale ka ardhur si pasojë vdekja e personit.

Qëllimi kryesor i ligjvënësimit në shpërbërjen e veprës penale të grabitjes, të parashikuar nga neni 102 i Kodit Penal (të shfuqizuar), ka qenë fakti që kjo dispozitë ligjore nuk parashikonte rastet kur vepra penale kryhej në rrethana të cilësuar dhe kishte një ndryshim shumë të madh ndërmjet minimumit dhe maksimumit të masës së dënimit, çka në disa raste ka lejuar qëndrime jo të drejta në caktimin e masave të dënimeve.

Doktrina jonë juridike dhe praktika gjyqësore shumëvjeçare kanë mbajtur qëndrimin e konsoliduar se grabitja, e parashikuar nga neni 102 i Kodit Penal (të shfuqizuar), quhet krim i kryer nga çasti i kryerjes së sulmit, pavarësisht nëse autori i krimit ka arritur ose jo të hedhë në dorë pasurinë. Kjo shpjegohet nga fakti se ligjvënësi për shkak të rrezikshmërisë së theksuar të veprës penale i jepte rëndësi vendimtare jo kalimit të pasurisë, por sulmit për të vënë në dorë pasurinë. Nuk kishte rëndësi nëse dhuna përdorej para hedhjes në dorë të pasurisë ose gjatë përpjekjeve për t'u larguar të subjektit të veprës penale.

Aktualisht ka qëndrime të ndryshme në praktikë në lidhje me faktin se nëse vepra penale e vjedhjes me pasojë vdekjen, e parashikuar nga neni 141 i Kodit Penal, mbetet ose jo në fazën e tentativës, kur subjekti i veprës penale me gjithë veprimet e kryera prej tij për ta realizuar veprën penale nuk ka arritur për shkaqe që nuk vareshin prej tij për të shtënë në dorë pasurinë, por si pasojë e veprimeve të kundërligjshme të tij ka ardhur pasoja e rëndë, që është vdekja e personit, i cili ishte vënë në mbrojtje të pasurisë.

Për të krijuar një tablo më të qartë se çfarë përfaqëson në vetvete vepra penale e vjedhjes me pasojë vdekjen, e parashikuar nga neni 141 i Kodit Penal, është e domosdoshme që t'i referohemi doktrinës juridike në vite, e cila e ka përkufizuar atë si një vepër penale të përbërë nga dy vepra penale, që janë vepra penale e vjedhjes dhe vepra penale e vrasjes së personit, të cilat në kushtet e zakonshme qëndrojnë si vepra penale më vete, e para e parashikuar nga neni 134 e vijues i Kodit Penal dhe tjetra e parashikuar nga neni 76 e vijues i Kodit Penal.

Megjithëse në Kodin Penal veprat penale të vjedhjes dhe të vrasjes së personit parashikohen si vepra penale më vete, në rastin e nenit 141 të Kodit Penal vepra penale e vrasjes së personit është element thelbësor i veprës penale të vjedhjes, e cila kurrsesi nuk mund të kryhet nëse nuk vjen pasoja shumë e rëndë, që është vdekja e personit.

Figura e veprës penale të vjedhjes me pasojë vdekjen, e parashikuar nga neni 141 i Kodit Penal përbëhet nga dy vepra penale materiale, për të cilat është e detyrueshme ardhja e pasojës kur ato qëndrojnë si vepra penale më vete, në mënyrë që ato të quhen të konsumuara plotësisht, ndërsa në rastin kur ato janë të lidhura me njëra-tjetrën sipas nenit 141 të Kodit Penal dhe kur nga kryerja e veprës penale, e cila është element thelbësor i veprës tjetër penale pasoja e rëndë vjen detyrimisht, atëherë nuk mund të thuhet që vepra penale kryesore ka mbetur në fazën e tentativës, në një kohë kur personi që po mbronte pasurinë nuk jeton më, pasi kjo logjikë juridike nuk do të funksiononte.

Në ndryshim nga vepra penale e vjedhjes me armë, e parashikuar nga neni 140 i Kodit Penal dhe vepra penale e vjedhjes me dhunë, e parashikuar nga neni 139 i Kodit Penal të cilat vepra penale që i përket objektit dytësor mund të jetë një vepër penale formale, e cila nuk kërkon ardhjen e pasojës, siç janë mbajtja e armës ose dhuna psikike, vepra penale e vjedhjes me pasojë vdekjen e kërkon detyrimisht ardhjen e pasojës së rëndë për veprën penale që shërben si element thelbësor për veprën tjetër penale, që do të thotë se po nuk erdhi vdekja e personit, vepra penale e vjedhjes me pasojë vdekjen nuk do të kryhej dhe nuk kishte asnjë arsye që ajo të parashikohej si vepër penale në pjesën e posaçme të Kodit Penal, prandaj pasoja e rëndë e veprës penale që i përket objektit dytësor është pasojë e rëndë edhe për veprën penale që i përket objektit kryesor dhe rrjedhimisht vepra penale e vjedhjes me pasojë vdekjen është e konsumuar plotësisht që në momentin që ka ardhur pasoja e rëndë vdekja e personit, pavarësisht nëse subjekti i veprës penale e ka shtënë ose jo në dorë pasurinë.

Nga leximi i nenit 141 të Kodit Penal del mjaft e qartë se vetë kjo dispozitë ligjore e konsideron këtë veprë penale automatikisht të konsumuar, sepse përdor shprehjen ... *shoqëruar me dhunime që kanë sjellë si pasojë vdekjen e personit ...*, ndryshe nga vepra penale kryesore e vjedhjes së pasurisë (kur është më vete), parashikuar nga neni 134 i Kodit Penal, në të cilin përdoret shprehja se: *vjedhja e pasurisë dënohet ...*, gjykata vlerëson se kjo e fundit mund të mbetet në fazën e tentativës, pasi ligji nuk kërkon medoemos ardhjen e pasojës.

Pavarësisht vendosjes së veprës penale të vjedhjes me pasojë vdekjen, e parashikuar nga neni 141 i Kodit Penal në kreun III të Kodit Penal ku parashikohen veprat penale kundër pasurisë dhe sferës ekonomike, ligjvënësi i ka dhënë një rëndësi shumë të madhe mbrojtjes dhe paprekshmërisë së jetës së personit, pavarësisht se kjo pasojë në këtë rast vjen si rrjedhojë e kryerjes së veprës penale dytësore, e cila shërben si element thelbësor për veprën penale kryesore.

Një çështje tjetër që ka qenë objekt diskutimi në Kolegjet e Bashkuara ka qenë fakti nëse vepra penale e vjedhjes me pasojë vdekjen, e parashikuar nga neni 141 i Kodit Penal konkurren me veprat penale të vjedhjes me dhunë, vjedhjes me armë, plagosjes së rëndë dhe plagosjes së lehtë, të parashikuara nga nenet 139, 140, 88 e 89 të Kodit Penal.

Teoria e së drejtës penale dhe praktika jonë gjyqësore në vite kanë konsoliduar qëndrimin se veprat penale konkurrojnë me njëra-tjetrën, atëherë kur ato qëndrojnë si vepra penale më vete, por nëse njëra prej tyre shërben si element thelbësor për veprën tjetër penale, atëherë nuk kemi konkurrencë të tyre.

Vepra penale e vjedhjes me dhunë, e parashikuar nga neni 139 i Kodit Penal dhe vepra penale e vjedhjes me armë, e parashikuar nga neni 140 i Kodit Penal kur kryhen për shtënien në dorë të së njëjtës pasuri në asnjë rrethanë nuk mund të konkurrojnë me veprën penale të vjedhjes me pasojë vdekjen, e parashikuar nga neni 141 i Kodit Penal, sepse edhe kjo e fundit është një formë e cilësuar e dy të parave, pasi edhe në këtë rast nga ana objektive vepra penale kryhet me dhunë, e cila është ekstreme dhe përfundon me vdekjen e personit.

Gjithashtu, gjatë kryerjes së veprës penale të vjedhjes me pasojë vdekjen, e parashikuar nga neni 141 i Kodit Penal, subjekti i veprës penale nga ana objektive mund ta përdorë armën, ashtu, si dhe nga kryerja e veprës penale të vjedhjes me armë, e parashikuar nga neni 140 i Kodit Penal mund të vijë pasoja e rëndë (dëmtimet fizike, deri te plagosja e rëndë), por ajo që i dallon këto dy vepra penale nga njëra-tjetra është fakti se te vjedhja me pasojë vdekjen, e parashikuar nga neni 141 i Kodit Penal, domosdoshmërisht duhet të kemi një ose më shumë viktime, prandaj nëse konstatohet ardhja e kësaj pasoje, atëherë pavarësisht se gjatë vjedhjes mund të përdoret arma, ose mund të ketë dhunë psikike edhe dëmtime në formën e lezimeve, nuk do të kemi konkurrencë të veprave penale, pasi dy veprat penale më të lehta nuk mund të qëndrojnë si vepra penale më vete, por i thith vepra penale më e rëndë, e parashikuar nga neni 141 i Kodit Penal.

Vepra penale e vjedhjes me pasojë vdekjen, e parashikuar nga neni 141 i Kodit Penal nuk konkurren as me plagosjen e rëndë, ose të lehtë, të parashikuara nga nenet 88 dhe 89 të Kodit Penal, kur këto dëmtime kryhen në funksion të shtënies në dorë të së njëjtës pasuri, ose të largimit të pengesave që nuk e lejojnë subjektin e veprës penale që të largohet menjëherë nga vendngjarja.

Nëse subjekti i veprës penale ka kryer një plagosje të rëndë apo të lehtë para ose pas kryerjes së veprës penale të vjedhjes me pasojë vdekjen, por që nuk kanë lidhje me këtë të fundit, atëherë veprat penale të plagosjes së rëndë ose të lehtë qëndrojnë si vepra penale më vete dhe për rrjedhojë do të ishim para institutit të konkurrencës të veprave penale.

Duhet të kemi parasysh se në këtë rast dallimin e bën ana subjektive si një nga elementet e veprës penale, që do të thotë se nëse subjekti i veprës penale e bën plagosjen e rëndë ose të lehtë të personit në funksion të shtënies në dorë të së njëjtës pasuri, ose të mbrojtjes së saj menjëherë pas vjedhjes, atëherë nuk do të jemi përpara konkurrencës të veprave penale, pasi dhuna e bërë në këtë rast është një pasojë, e cila përfshihet në veprën penale të vjedhjes me pasojë vdekjen, ku krahas vdekjes së një personi mund të kemi si pasojë edhe dëmtimin e personave të tjerë.

Vepra penale e vjedhjes me pasojë vdekjen, kur është rrjedhojë e një mendimi unik kriminal, i cili ka si qëllim vjedhjen e të njëjtës pasuri, duhet të cilësohet vetëm një herë sipas nenit 141 të Kodit Penal, pavarësisht nga numri i pasojave të rënda që kanë ardhur, siç mund të jenë vdekja e dy ose më shumë personave, vdekja e një personi dhe plagosja e një ose më shumë të tjerëve dhe faktin që ka pasur më tepër se një pasojë të rëndë, gjykata duhet ta mbajë parasysh në caktimin e masës së dënimit.

Në mendimin e tij, të dhënë përpara Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë, prokurori kërkoi që i gjykuari Arlind Hyseni të deklarohet fajtor e dënohet për veprën penale të vrasjes në rrethana cilësuese, e parashikuar nga neni 79/ë i Kodit Penal, ndërsa i gjykuari tjetër të deklarohet fajtor e dënohet për veprën penale të vjedhjes me pasojë vdekjen, e kryer në bashkëpunim dhe e mbetur në tentativë, parashikuar nga neni 141-22-25 i Kodit Penal, për sa i përket viktimës Genci Sade, në një kohë që nga gjykimet ka rezultuar e provuar se ata në bashkëpunim me njëri-tjetrin kanë qenë ekzekutorë të veprës penale të vjedhjes me pasojë vdekjen e shtetasit Genci Sade, e parashikuar nga neni 141-25 i Kodit Penal.

Megjithëse mendimi i prokurorit nuk referon në ndonjë dispozitë ligjore konkrete, të parashikuar nga legjislati ynë procedural dhe material penal, kërkesa e tij është në kundërshtim me nenin 116 të Kushtetutës, pasi ai i referohet një legjislati dhe praktike të huaj gjyqësore, të cilat nuk janë pjesë e së drejtës tonë penale, prandaj, sipas dispozitës kushtetuese që përmendëm më lart, ato nuk mund të gjejnë zbatim në zgjidhjen e çështjes konkrete.

Nëse shihet me kujdes mendimi i prokurorit del qartë se, duke i copëtuar akuzat sipas pasojave të ardhura në të vërtetë ai nuk kërkon një cilësim të ndryshëm ligjor të veprave penale, por ngre akuza të reja në ngarkim të të gjykuarve, gjë e cila nuk mund të bëhet në këtë fazë të gjykimit, pasi ndryshimi i cilësimit juridik të veprave penale duhet t'u nënshtrohet rigorozisht përcaktimeve të bëra nga neni 375 i Kodit të Procedurës Penale.

Duke arsyetuar si më sipër, Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë arrijnë në këto përfundime unifikuese:

- Vepra penale e vjedhjes me pasojë vdekjen, e parashikuar nga neni 141 i Kodit Penal, kur si pasojë ka ardhur vdekja e personit, por nuk është shtënë në dorë (vjedhur) pasuria e tij, do të konsiderohet plotësisht e konsumuar që nga çasti që ka ardhur si pasojë vdekja e personit, të cilit i përkiste pasuria ose ishte vënë në mbrojtje të saj, pavarësisht nga shtënia në dorë ose jo e kësaj pasurie nga subjekti i veprës penale.

- Vepra penale e vjedhjes me pasojë vdekjen, e parashikuar nga neni 141 i Kodit Penal, kur si pasojë ka ardhur vdekja e një personi dhe plagosja (e lehtë apo e rëndë) e një apo disa personave, nuk konkurron me veprat penale të vjedhjes me dhunë, vjedhjes me armë, plagosjes së rëndë dhe plagosjes së lehtë, të parashikuara nga nenet 139, 140, 88 dhe 89 të Kodit Penal, gjithmonë kur bëhet fjalë që këto të fundit janë kryer në funksion të shtënies në dorë të së njëjtës pasuri.

Për sa i përket zgjidhjes së çështjes konkrete, Kolegjet e Bashkuara bëjnë këtë analizë juridike:

Në rekurs i gjykuari Florian Muça pretendon se megjithëse Gjykata e Shkallës së Parë bëri ndryshimin e cilësimit juridik të veprës penale, për sa u përket të dëmtuarve Myrteza dhe Hatixhe Sade, përsëri ajo gaboi, sepse veprimet e të gjykuarve janë rrjedhojë e një mendimi unik kriminal, prandaj cilësimi juridik i veprës penale duhej të bëhej vetëm një herë sipas nenit 141-25 të Kodit Penal, pretendim i cili vlerësohet si i bazuar në ligj, pasi të gjykuarit Arlind Hyseni dhe Florian Muça në marrëveshje të mëparshme me njëri-tjetrin kanë vendosur që me çdo mjet të vjedhin banesën e shtetasit Myrteza Sade, por meqenëse ata hasën në kundërshtimin e fortë të tre anëtarëve

të familjes, për t'i shpëtuar përgjegjësisë penale vranë viktimën Genci Sade dhe plagosën të dëmtuarit Myrteza e Hatixhe Sade.

Veprimet e të gjykuarve ashtu siç pretendon edhe mbrojtja e të gjykuarit Florian janë rrjedhojë e një mendimi unik kriminal, prandaj vepra penale nuk duhet të cilësohet sipas pasojave të ardhura, por ajo duhet të cilësohet vetëm një herë si vepër penale e vjedhjes me pasojë vdekjen, e kryer në bashkëpunim, e parashikuar nga neni 141-25 i Kodit Penal.

Vepra penale e vjedhjes me pasojë vdekjen, e kryer në bashkëpunim, e parashikuar nga neni 141-25 të Kodit Penal është e konsumuar plotësisht, sepse është e provuar se nga veprimet e paligjshme të të gjykuarve ka ardhur pasoja e rëndë e vdekjes së shtetasit Genci Sade dhe për rrjedhojë nuk ka vend që të pranohet kërkesa e të gjykuarve për cilësimin e kësaj vepre penale, si vepër penale e mbetur në fazën e tentativës.

Kolegjet e Bashkuara vlerësojnë se edhe për veprën penale të mbajtjes pa leje të armëve luftarake, për të cilën akuzohen dy të gjykuarit, ka vend për ndryshimin e cilësimit juridik, në përputhje me nenin 375 të Kodit të Procedurës Penale, pasi kjo vepër penale nuk është kryer në sasira të mëdha dhe në bashkëpunim nga të gjykuarit, pasi ato kanë qenë të armatosur me armë personale pa leje, përpara se të shkonin në vendngjarje. Gjithashtu, nuk është e provuar se të gjykuarit e kanë kryer më shumë se një herë këtë vepër penale dhe pasoja e rëndë që parashikon neni 278/4 i Kodit Penal nuk ka kuptimin e një vrasjeje apo dëmtimeve të tjera, por ajo ka kuptimin e pasojave të rënda që mund të vijnë si rezultat i shpërthimeve, ose i burimit të rrezikut të shtuar, prandaj vepra penale e mbajtjes pa leje të armëve luftarake, e kryer nga të gjykuarit duhet të cilësohet sipas nenit 278/2 të Kodit Penal.

Duhet theksuar se vepra penale e mbajtjes pa leje të armëve luftarake, e parashikuar nga neni 278/2 i Kodit Penal, konkurren me veprën penale të vjedhjes me pasojë vdekjen, pasi në këtë të fundit vrasja e personit mund të bëhet edhe me mjete të tjera, si: litar, të cilin të gjykuarit e kishin marrë me vete, sende të forta etj., prandaj vepra penale e mbajtjes pa leje të armëve luftarake nuk është element thelbësor i veprës penale të vjedhjes me pasojë vdekjen, parashikuar nga neni 141 i Kodit Penal (shih vendimin unifikues nr. 1, datë 3.2.2006 të Kolegjeve të Bashkuara).

Pretendimet e tjera të ngritura në rekurs nga të gjykuarit janë të pabazuara në ligj, sepse nuk mund të jemi përpara eksedit të ekzekutorit siç pretendon i gjykuari Florian Muça, sepse ky i fundit në çdo vend ka qenë bashkë me të gjykuarin tjetër, ka qenë i armatosur më rëndë se ai, ka qëlluar mbi të dëmtuarit, pasi në vendngjarje janë sekuestruar gëzhojat e dy armëve të ndryshme, ka shkuar bashkë me bashkëpunëtorin tjetër për të fshehur armët etj. Eksesi i ekzekutorit kërkon që bashkëpunëtorët të mos jenë marrë vesh për atë që kryen njëri prej tyre dhe ai që pretendon eksenin nuk duhet të ketë marrë pjesë në kryerjen e atij veprimi të kundërligjshëm.

Masat e dënimit të të gjykuarve janë caktuar nga gjykata në përputhje të plotë me kërkesat e nenit 47 të Kodit Penal, duke u pasur parasysh rrethanat e parashikuara nga nenet 48, 49 dhe 50 të Kodit Penal, sepse duhet theksuar se në ngarkim të të gjykuarve ka rrethana rënduese të parashikuara nga gerrat “gj” dhe “i” të nenit 50 të Kodit Penal, prandaj pretendimi i të gjykuarit Florian për të pasur diferencime në masën e dënimit me të gjykuarin tjetër në mungesë është i pabazuar në ligj, pasi ai ashtu, si dhe bashkëpunëtori i tij kanë pasur të njëjtin rol në kryerjen e veprës penale atë të ekzekutorit, çka tregon që ai është një person me rrezikshmëri të theksuar shoqërore.

Si përfundim, Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë vlerësojnë se, mbështetur në analizën mbi zbatimin e ligjit dhe përfundimet unifikuese të lartpërmendura, pretendimet e parashtruara në rekursin e të gjykuarve Arlind Hyseni dhe Florian Muça janë pjesërisht të bazuara në ligj, prandaj vendimet e gjykatave duhet të ndryshohen, vetëm për sa i përket cilësimit juridik të veprave penale.

PËR KËTO ARSYE,

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë, në mbështetje të neneve 438 dhe 441/b të Kodit të Procedurës Penale,

VENDOSËN:

Ndryshimin e vendimit nr. 312, datë 16.5.2008 të Gjykatës së Apelit Tiranë dhe vendimit nr. 641, datë 2.6.2005 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë.

Deklarimin fajtor të të pandehurit Arlind Hyseni për veprën penale të vjedhjes me pasojë vdekjen e kryer në bashkëpunim dhe, në bazë të nenit 141 e 25 të Kodit Penal, dënimin e tij me burgim të përjetshëm.

Deklarimin fajtor të të pandehurit Arlind Hyseni për veprën penale të mbajtjes pa leje të armëve luftarake dhe, në bazë të nenit 278/2 të Kodit Penal, dënimin e tij me 3 vjet burgim.

Në bashkim të dënimeve, në zbatim të nenit 55 të Kodit Penal, dënimin e të pandehurit Arlind Hyseni me burgim të përjetshëm.

Në zbatim të nenit 406 të Kodit të Procedurës Penale dënimin përfundimtar të të pandehurit Arlind Hyseni me 25 (njëzet e pesë) vjet burgim.

Vuajtja e dënimit për këtë të pandehur fillon nga dita e ekzekutimit të këtij vendimi.

Deklarimin fajtor të të pandehurit Florian Muça për veprën penale të vjedhjes me pasojë vdekjen e kryer në bashkëpunim dhe, në bazë të nenit 141 e 25 të Kodit Penal, dënimin e tij me burgim të përjetshëm.

Deklarimin fajtor të të pandehurit Florian Muça për veprën penale të mbajtjes pa leje të armëve luftarake dhe, në bazë të nenit 278/2 të Kodit Penal, dënimin e tij me 3 vjet burgim.

Në bashkim të dënimeve, në zbatim të nenit 55 të Kodit Penal, dënimin e të pandehurit Florian Muça me burgim të përjetshëm.

Në zbatim të nenit 406 të Kodit të Procedurës Penale dënimin përfundimtar të të pandehurit Florian Muça me 25 (njëzet e pesë) vjet burgim.

Vuajtja e dënimit për këtë të pandehur fillon nga dita e arrestimit të tij në flagrancë, në datën 13.7.2004.

Ky vendim është unifikues dhe dërgohet për botim në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë pro: Shpresa Beçaj (kryesuese), Ardian Dvorani, Ardian Nuni, Guxim Zenelaj, Evelina Qirjako, Arjana Fullani, Aleksandër Muskaj, Medi Bici

Anëtarë kundër: Gani Dizdari, Besnik Imeraj (pjesërisht kundër), Fatos Lulo, Majlinda Andrea, Andi Çeliku (pjesërisht kundër), Mirela Fana

MENDIMI I PAKICËS

Për vendimin nr. 6, datë 30.9.2011 të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë

Ne gjyqtarët Besnik Imeraj, Gani Dizdari, Majlinda Andrea, Fatos Lulo, Mirela Fana nuk jemi dakord me vendimin e marrë nga shumica, e cila ka ndryshuar vendimet e Gjykatës së Shkallës së Parë Tiranë dhe Gjykatës së Apelit Tiranë, duke deklaruar fajtorë dhe dënuar të gjykuarit për veprën penale të vjedhjes me pasojë vdekjen.

Ndryshe nga vendimi i shumicës, me të cilin është vendosur ndryshimi i dy vendimeve të gjykatave të faktit, duke i deklaruar fajtorë dhe dënuar të gjykuarit për veprën penale të vjedhjes me pasojë vdekjen e kryer në bashkëpunim, parashikuar nga neni 141 e 25 i Kodit Penal, jemi të

mendimit se si vendimi nr. 312, datë 16.5.2008 i Gjykatës së Apelit Tiranë edhe vendimi nr. 461, datë 2.6.2005 i Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë duheshin prishur në lidhje me cilësimin juridik të veprës penale, duke i deklaruar fajtorë të gjykuarit për veprën penale të vjedhjes me pasojë vdekjen e kryer në bashkëpunim e mbetur në tentativë, në lidhje me vdekjen e shtetasit Genci Sade; ndërsa në lidhje me plagosjen me armë zjarri në vendngjarje të shtetasve Myrteza e Hatixhe Sade, të gjykuarit duhet të deklaroheshin fajtorë për kryerjen e veprës penale të vjedhjes me armë në bashkëpunim, parashikuar nga neni 140 e 25 të Kodit Penal.

Duke mos dashur të përsërisim me detaje rrethanat e çështjes, të cilat janë trajtuar në vendimin e shumicës, do të argumentojmë më poshtë qëndrimin tonë kundër, mbështetur në dispozitat ligjore.

Shumica pasi ka parashtruar sintetikisht faktet e administruara nga gjykatat e dy niveleve, ka arritur në përfundimin se vendimet duheshin ndryshuar në lidhje me cilësimin juridik të veprës.

Ka rezultuar e provuar se të gjykuarit Arlind Hyseni e Florian Muça, të pajisur edhe me armë zjarri, litar, kapuçë për maskim, thikë e letër ngjitëse, kanë bërë plan dhe kanë shkuar për të vjedhur në banesën e shtetasit Myrteza Muça, me qëllim për të vjedhur. I pandehuri Arlind ka hyrë në dhomën ku flinin çifti Myrteza e Hatixhe Sade (prindërit e viktimës Genci Sade). Gjatë përleshjes me çiftin, që është zgjuar, është zgjuar edhe djali i tyre Genci, i cili ka dashur t'i marrë armën të pandehurit Florian Muça, por ky i fundit ka mbushur automatikun dhe ka qëlluar e më pas kur ka nisur të largohet ka dëgjuar krisma pistolete dhe ka parë viktimën Genci që është rrëzuar në tokë. Për shkak të rrjedhës së mësipërme të ngjarjes, të pandehurit janë larguar, pasi kanë kapërcyer murin rrethues të shtëpisë dhe kanë dhe gjatë bregut të lumit kanë hedhur armët dhe kanë djegur rrobat, duke mos mundur të realizojnë këtë vjedhje. Gjatë tentativës për kryerjen e vjedhjes, nga ana e të gjykuarit Arben Nika është vrarë me armë zjarri i ndjeri Genci Sade dhe është plagosur rëndë shtetasja Myrteza Sade dhe plagosur lehtë shtetasja Hatixhe Sade.

Duke arsyetuar se të gjykuarit kanë konsumuar veprën penale të vjedhjes me pasojë vdekjen për viktimën Genci Sade, Gjykata e Shkallës së Parë Tiranë ka konkluduar se ajo është konsumuar, ndërsa ajo (vepra) ka mbetur në tentativë për sa u përket të dëmtuarve Myrteza e Hatixhe Sade. Vendimi i Gjykatës së Shkallës së Parë është lënë në fuqi me të njëjtin arsyetim nga gjykata e apelit.

Ne gjyqtarët në pakicë, ndryshe nga vendimi i shumicës, mendojmë se cilësimi ligjor i veprës penale në ngarkim të të gjykuarve, lidhur me vrasjen e shtetasit Genci Sade gjatë tentativës për vjedhjen e banesës së familjes Sade, duhet të kualifikohet si e mbetur në tentativë.

Edhe pakica është dakord me qëndrimin se, me anë të dispozitës së nenit 141 të Kodit Penal, mbrohen dy marrëdhënie të rëndësishme shoqërore, siç janë pasuria dhe jeta e personit, duke mbajtur parasysh se objekti kryesor në këtë rast është pasuria, ndërsa jeta e personit është objekti dytësor, por pakica nuk ka të njëjtin qëndrim me shumicën se objekti i dytë i kësaj vepre penale është dhe elementi thelbësor i saj. Në Kodin Penal të vitit 1995, nuk është parashikuar si vepër penale ajo e grabitjes, por ekzistojnë tri vepra penale të ndryshme, parashikuar nga nenet 139, 140, 141, të cilat kanë për objekt marrëdhëniet juridike të vendosura për të siguruar paprekshmërinë e pasurisë së personit fizik, personit juridik dhe shtetit dhe jetën e personit, por ne pakica nuk jemi të të njëjtit mendim se pasoja në veprën penale të vjedhjes me dhunë e bën këtë vepër të cilësuar.

Vepra penale e parashikuar nga neni 141 i Kodit Penal, bën pjesë në seksionin e parë të titulluar “vjedhja e pasurisë” të kreut III të Kodit Penal, kre në të cilin janë përfshirë veprat penale kundër pasurisë dhe në sferën e ekonomisë. Objekti kryesor i kategorisë së veprave penale që përfshihen në këtë seksion janë marrëdhëniet juridike të vendosura për të siguruar paprekshmërinë e pasurisë së personit, e mbrojtur kjo posaçërisht nga legjislacioni penal, por në disa prej këtyre veprave, marrëdhëniet juridike që preken janë më shumë se një. Kështu, në rastin e dispozitës së nenit 141 të Kodit Penal, veç marrëdhënieve të vendosura për mbrojtjen e pasurisë së personit, autori prek direkt edhe ato marrëdhënie juridike të vendosura për të siguruar të drejtën e një personi për të jetuar, e sanksionuar kjo nga neni 21 i Kushtetutës. Edhe pse prekja e këtij objekti nga vepra

penale paraqet rrezikshmëri shumë më të madhe shoqërore se ai që mbron paprekshmërinë e pronës.

Pakica çmon se vepra do të cilësohet e kryer atëherë kur autori ka cenuar të dyja marrëdhëniet juridike që mbron kjo dispozitë. Nuk mund të cilësohet vjedhja e pasurisë së tjetrit e kryer kur provohet se autori nuk ka mundur të realizojë deri në fund qëllimin e tij, pra pakësimin e pasurisë së tjetrit. Në rrethana të tilla, ndërkohë që vjedhja e pasurisë ka mbetur në fazën e tentativës, pasoja tjetër që kërkon dispozita e nenit 141 të Kodit Penal është konsumuar, pra është vërtetuar vdekja e viktimës Genci Sade. Fakti që me veprimet e tyre të gjykuarit Arlind Hyseni e Florian Muça nuk kanë mundur të realizojnë vjedhjen, vepra penale për të cilën ata duhet të deklarohen fajtorë, ka mbetur në fazën e tentativës.

Neni 22 i Kodit Penal parashikon se: “Vepra penale quhet e mbetur në tentativë kur, megjithëse personi ndërmerr veprime të drejtpërdrejta për ta kryer atë, vepra ndërpritet e nuk përfundohet për rrethana të pavarura nga vullneti i tij”. Në kuptim të kësaj dispozite, të gjykuarit për shkaqe të pavarura nga vullneti i tyre, megjithëse kanë ndërmarrë veprime të drejtpërdrejta për të vjedhur banesën e familjes Sade, nuk kanë mundur të realizojnë qëllimin, duke mos mundur të vjedhin, për shkak se nuk u lejuan prej viktimave. Është e vërtetë se gjatë tentativës për të realizuar vjedhjen të gjykuarit, për të shmangur pengesat, kanë vrarë një person (të ndjerin Genci Sade), por ky fakt nuk mund ta cilësojë vjedhjen si të kryer, ndërkohë që provohet të mos ketë pasur pakësim të pasurisë.

Gjithashtu, ne gjyqtarët në pakicë, kemi mendim të kundërt me shumicën edhe për sa i përket konkluzionit lidhur me çështjen e dytë shtruar për zgjidhje në Kolegjet e Bashkuara, lidhur me konkurrimin e veprave penale të parashikuara nga neni 141, me veprat penale të parashikuara nga nenet 139, 140, 88 dhe 89 të Kodit Penal, për të cilën Kolegjet e Bashkuara kanë arritur në konkluzionin unifikues se: “Vepra penale e vjedhjes me pasojë vdekjen, e parashikuara nga neni 141 i Kodit Penal, kur si pasojë ka ardhur vdekja e një personi dhe plagosja (e lehtë apo e rëndë) e një apo disa personave, nuk konkurren me veprat penale të vjedhjes me dhunë, vjedhjes me armë, plagosjes së rëndë, plagosjes së lehtë, të parashikuara nga nenet 139, 140, 88 dhe 89 të Kodit Penal, gjithmonë kur bëhet fjalë që këto të fundit janë kryer në funksion të shtënies në dorë të së njëjtës pasuri”.

Ndryshe nga shumica, ne gjyqtarët në pakicë kemi mendimin se vepra penale e vjedhjes me pasojë vdekjen, konkurren me veprat penale të vjedhjes me dhunë dhe vjedhjes me armë, në rastin kur gjatë përpjekjes për vjedhjen e pasurisë, krahas pasojës së vdekjes së një personi, vijnë edhe pasoja të tjera, pra dëmtime të një apo disa personave të tjerë.

Edhe pse ashtu siç ka pranuar shumica ardhja e pasojave të tjera gjatë tentativës për vjedhjen e pasurisë janë pasoja të ardhura gjatë një veprimi unik kriminal, mendojmë që përveç vdekjes së një personi, pasojë pa të cilin nuk mund të ekzistonte kjo vepër penale, pasojat e tjera nga vepra penale, e cila ka pasur si qëllim pakësimin e pasurisë, siç janë plagosje e lehtë apo e rëndë, nuk mund që të përfshihen në veprën penale të vjedhjes me pasojë vdekjen, pasi për personat e tjerë pasoja e veprimeve kriminale të autorit janë të tjera.

Pakica mendon se vepra penale e vjedhjes me pasojë vdekjen konkurren me veprat penale të vjedhjes me dhunë dhe vjedhjes me armë dhe jo me plagosjen e rëndë me dashje dhe plagosjen e lehtë me dashje të parashikuara nga nenet 88 e 89 të Kodit Penal, pasi këto të fundit, pra dëmtimet e personave të tjerë që përpiqen të ruajnë pasurinë apo zmbropsin veprimet e autorit, vijnë si rezultat i veprimeve kriminale të autorit për të bërë të mundur arritjen e qëllimit, vjedhjes së pasurisë dhe në analizë të elementeve të veprës penale, këto pasoja përfshihen në anën objektive të veprave penale të vjedhjes me dhunë dhe vjedhjes me armë (nëse autori përdor armë).

Përfundimisht mendojmë se vendimi i gjykatës së apelit duhet të prishej dhe të gjykuarit Arlind Hyseni e Florian Muça të deklaroheshin fajtorë për kryerjen e veprës penale të vjedhjes me pasojë vdekjen të kryer në bashkëpunim e të mbetur në tentativë në dëm të shtetasit Genci Sade,

parashikuar nga neni 141-25-22 të Kodit Penal dhe të deklaroheshin fajtorë për veprën penale të vjedhjes me armë të kryer në bashkëpunim, në dëm të shtetasve Myrteza e Hatixhe Sade, parashikuar nga neni 140 e 25 i Kodit Penal.

Anëtarë: Majlinda Andrea, Besnik Imeraj, Gani Dizdari, Fatos Lulo, Mirela Fana

VENDIM
Nr. 29, datë 28.9.2011

PËR PËRCAKTIMIN E LLOGARITJES SË SASISË SË UJËRAVE TË NDOTURA

Në zbatim të nenit 14, neni 21 të ligjit nr. 8102, datë 28.3.1996 “Për kuadrin rregullator të sektorit të furnizimit me ujë dhe largimit e përpunimit të ujërave të ndotura”, të ndryshuar, Komisioni Kombëtar Rregullator

VENDOSI:

1. Sasia e ujërave të ndotura për çdo konsumator do të llogaritet 100% e sasisë së ujit të pijshëm të përdorur, sipas “Metodologjisë për vendosjen e tarifave”, miratuar nga Komisioni Kombëtar Rregullator me vendim nr. 28, datë 28.9.2011.
2. Vendimi i KKRR, nr. 48, datë 24.10.2000 “Për përcaktimin e sasisë së ujërave të shkarkuar”, shfuqizohet.
3. Për ata operatorë, të cilët zbatojnë tarifat e miratuara në bazë të metodologjisë së mëparshme, miratuar nga Komisioni Kombëtar Rregullator me vendim nr. 32, datë 21.12.2009, sasia e ujërave të shkarkuar do të vazhdojë të jetë 80% e sasisë së ujit të pijshëm të konsumuar.
4. Ky vendim hyn në fuqi më datë 1.11.2011.

KRYETARI
Avni Dervishi

VENDIM

Gjykata e Rrethit Gjyqësor Shkodër, me vendimin nr. 21006-00692-51-2011, datë 24.5.2011, vendosi heqjen e zotësisë për të vepruar të shtetasës Afërdita Mark Lumçi, e datëlindjes 5.6.1985, në Velipojë dhe banuese në Shkodër dhe vendosjen e saj nën kujdestarinë e “Projektit Shpresa”.

VENDIM

Gjykata e Rrethit Gjyqësor Shkodër, me vendimin nr. 21006-00693-51-2011, datë 24.5.2011, vendosi heqjen e zotësisë për të vepruar të shtetasit Indrit Plepi Beta, i datëlindjes 27.1.1995, lindur në Peshkopi dhe banues në Shkodër dhe vendosjen e tij nën kujdestarinë e “Projektit Shpresa”, Shkodër.

VENDIM

Gjykata e Rrethit Gjyqësor Shkodër, me vendimin nr. 21013-01439-51-2011, datë 18.7.2011, vendosi heqjen e zotësisë për të vepruar të shtetasit Ervin Fatjon Troplini, i datëlindjes 25.4.1994, në Tiranë dhe banues në Shkodër dhe vendosjen e tij nën kujdestarinë e “Shtëpia rregullatore e bashkisë misionarët e dashurisë kontemplative”, Shkodër.

VENDIM

Gjykata e Rrethit Gjyqësor Shkodër, me vendimin nr. 21006-00668-51-2011, datë 18.5.2011, vendosi heqjen e zotësisë për të vepruar të shtetasit Drilon Kurti, i datëlindjes 9.9.1989, lindur në Tiranë dhe banues në Shkodër dhe vendosjen e tij nën kujdestarinë e “Projektit Shpresa”, Shkodër.

VENDIM

Gjykata e Rrethit Gjyqësor Shkodër, me vendimin nr. 21006-00695-51-2011, datë 24.5.2011, vendosi heqjen e zotësisë për të vepruar të shtetases Irini Nikolaos Kola, e datëlindjes 14.3.1995 në Greqi dhe banuese në Shkodër dhe vendosjen e saj nën kujdestarinë e “Projektit Shpresa”, Shkodër.

VENDIM

Gjykata e Rrethit Gjyqësor Shkodër, me vendimin nr. 21013-02613-51-2011, datë 19.12.2011, vendosi heqjen e zotësisë për të vepruar të shtetases Besime Smajl Dama, e datëlindjes 13.12.1972 dhe vendosjen e saj nën kujdestarinë e shtetasit Kujtim Dama.

VENDIM

Gjykata e Rrethit Gjyqësor Shkodër, me vendimin nr. 21013-02431-51-2011, datë 20.12.2011, vendosi heqjen e zotësisë për të vepruar të shtetases Daniela Shaban Dika, e datëlindjes 19.12.1984 në Tiranë dhe banuese në Shkodër dhe vendosjen e saj nën kujdestarinë e “Maddonina del Grappa”, Shkodër.

Abonimet vjetore për Fletoren Zyrtare mund të bëhen pranë Postës Shqiptare ose pranë Qendrës së Publikimeve Zyrtare, në adresën: Bulevardi “Gjergj Fishta”, mbrapa ish-ekspozitës “Shqipëria Sot”, tel: 04 24 27 007.

Çmimi i abonimit pranë Postës Shqiptare, për Fletoret Zyrtare 2012, është 16 000 lekë. Çmimi i abonimit në QPZ është 14 000 lekë pa detyrimin e shpërndarjes në adresa.

Hyri në shtyp më 5.11.2012
Doli nga shtypi më 6.11.2012

Tirazhi: 1200	Formati: 61x86/8
---------------	------------------

Shtypshkronja e Qendrës së Publikimeve Zyrtare
Tiranë, 2012

Çmimi 52 lekë